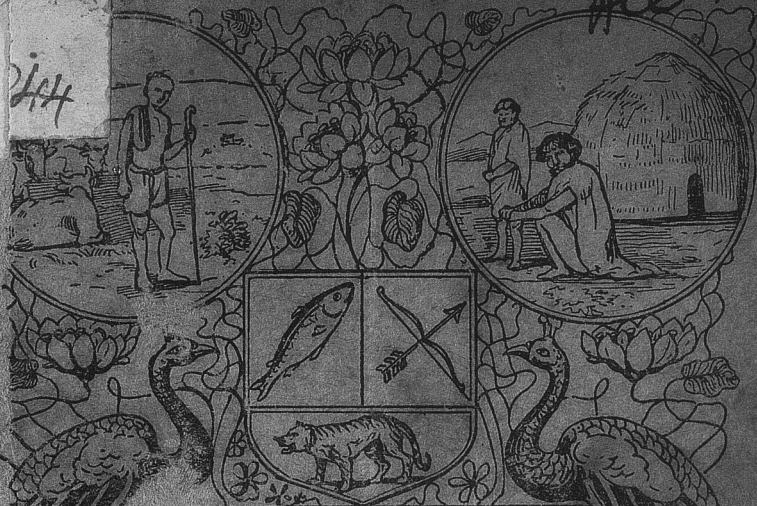

T: 2044

244

தமிழ்க்கழகப்
பத்திரிகை

No. 1

தமிழ்க் கழகப் பத்திரிகை

சென்னைத் தமிழ்க் கழகத்தினின்றும்
மூன்று மாதத்துக் கொருமுறை
வெளி வரும்.

முதற் சஞ்சிகை
காளயுக்திஸ்ரீ தைமீ

உள்ளுறை

1. கோக்கங்கள்
2. தமிழ்க்கழகத்தின் வரலாறு
3. திருவள்ளுவர்
4. நன்னூற்கருப்பை
5. கலித்தொகை - ஐயநீக்கம்
6. பழமொழி உரை

சென்னை :

காக்ஸ்டன் அச்சுக்கூடம்

1919

வித்தியா நிர்வாக சபை

ராவ்பகதூர் அ. சி. பிரணதார்த்திஹர ஐயர் அவர்கள், ஐ. எஸ். ஓ.
ராவ் ஸாஹிப் தோ. இராமகிருஷ்ண பிள்ளையவர்கள்
தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ.
சு. அனவரதவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள், எம். ஏ, எல். டி.
தி. செல்வக்கேசவராய முதலியார் அவர்கள், எம். ஏ.
ராவ் ஸாஹிப் எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் அவர்கள், எம். ஏ.
கா. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள் (காரியதரிசி)

பதிப்பாளர்கள்

ராவ் ஸாஹிப் தோ. இராமகிருஷ்ண பிள்ளையவர்கள்
ராவ்பஹதூர் அ. சி. பிரணதார்த்திஹர ஐயர் அவர்கள், ஐ. எஸ். ஓ.
தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்
சு. அனவரதவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள்
கா. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள்

தமிழ்க் கழகப் பத்திரிகை

நோக்கங்கள்

இப் பத்திரிகை தமிழ்க்கழகத்தாரது நோக்கங்களையும் கருத்துக்களையும் புலப்படுத்துவதற்கும் அவற்றை அவர்கள் முடிப்பதற்கு ஒருவாறு துணை செய்வதற்குமாகத் தொடங்கப் பட்டது. இப் பத்திரிகை முதலில் மூன்று மாதத்துக்கொரு-முறை வெளி வருவதோடு ஒரு பகுதி தமிழிலும் ஒரு பகுதி ஆங்கிலத்திலும் எழுதப் பெறும்.

இதனைத் தமிழிலேயே முழுதும் எழுதவேண்டு மென்பது கழகத்தார் கருத்தாயினும், அவ்வாறு செய்வது சிறிது காலம் வரையில் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற நன்மை பயக்க மாட்டாதென்று கருதப்படுகின்றது. முதலாவது, தமிழ் மொழியை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதற்கும் அது பயன்படுமாற்றை விருத்தி செய்வதற்கும் ஏற்றபடி ஆங்கிலத்தில் நன்றாக எழுதக்கூடிய ஆற்றலுடையார் பலர் உளராவதோடு தமது எஃகுதுண் புலனையும் ஆராய்ச்சி வன்மையையும் தமிழ் நூல்களை ஆராய்வதில் பிரயோகிக்க வல்லாராய்த் தமது கருத்துக்களை, ஆங்கிலத்தை அறவே ஒழித்துத், தமிழ்மொழி ஒன்றினாலேயே புலப்படுத்த இயலாதவர்களும் பலர் உள்.

இரண்டாவது, இப்பத்திரிகையைப் படிப்பவருள் பெரும் பான்மையோர் தமிழில் எளிதாகவும் தெளிவாகவும் புலப்படுத்தற் கியலாத விஷயங்களை ஆங்கில பாஷையில் வரைவதையே பெரிதும் விரும்புவார்கள் என்று எண்ணவேண்டி

யிருக்கிறது. இவ் விருப்பம், இவர்கள் அத்தகைய விஷயங்கள் தமிழ் மொழியில் எழுதப் படுவதை வாசித்துப் பயின்றுவர, சிறிது சிறிதாக நீங்கும்.

இனி இப் பத்திரிகையில் வெளிப் படுத்தப்படும் விஷயங்கள் யாவை எனின், தமிழ்க் கல்வியை விருத்தி செய்வதற்கு ஏற்றனவுட பொதுவாகக் கல்வி விஷயத்தில் புதுவதாயும் ஆராய்ச்சி செய்தும் எழுதப் பெறுவனவுமேயாம். இப் பத்திரிகையின் மற்றொரு புறத்தில், 'நமது பாஷைக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய கடமை' என்ற தலைப்பின்கீழ் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளதை நோக்கின், தமிழ் வளர்ச்சியின் பொருட்டுப் பிரதி பலன் சருதாது ஒவ்வொருவரும் முன்வந்து உழைத்தல் எத்துணை இன்றியமையாததென்பது நன்கு விளங்கும்.

இப்பத்திரிகையின் ஒரு பகுதி இதுகாறும் நூதன முறையிற் பரிசோதித்து வெளிப் படுத்தப்படாத உயர்ந்த தமிழ் நூல்களைப் பிரசுரிப்பதற்காக உபயோகிக்கப்படும்.

இவ்வாறு இப் பத்திரிகை பெரும்பான்மை கழகத்தார் செய்கைகளைப் புலப்படுத்துவதோடு அவர்கள் தமிழ் வளர்ச்சியின்பொருட்டுச் செய்ய எண்ணியிருக்கும் நன் முயற்சிகளுக்கு ஒரு சான்றாகவும் இருக்கும். இப் பத்திரிகையையே யன்றிக் கழகத்தார் சில முக்கியமான உயர்ந்த தமிழ் நூல்களையும் அச்சிடத் தொடங்கி யிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவிக்கின்றோம்.

இந்தப் பத்திரிகை தமிழ் அபிமானிகளின் உறுதியான உதவியையும் ஊக்கப்பாட்டையும் பெற்றுத் தன்னுடைய அரிய பெரிய நோக்கங்களை முற்றுவித்தற்கு நீழி நின்று நிலவுவதா.

சென்னைத் தமிழ்க் கழகத்தின் வரலாறு

இந்தத் தமிழ்க்கழகம் 1907-ம் வருடம் தொடங்கப் பெற்று, அதன் முதற்கூட்டம் சென்னையிலே பூவிருந்தவல்லிச் சாலையிலேயுள்ள தோட்டக்காட்டு வீட்டில் நடந்தது. அப்போது கழகத்திற் சேர்ந்திருந்தவர் ஐவர். அவருள் ஸ்ரீமான் தோ. இராமகிருஷ்ண பிள்ளையவர்கள் கழகத்தின் தலைவராக-

வும், ஸ்ரீமான் கா. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள் காரிய-
தரிசியாகவு் விருந்தனர். உயர்ந்த தமிழ்நூற் கல்வியைப் பரவச்
செய்து தமிழ்ப் பாஷையை இக் காலத்துக்கு வேண்டிய
மாதிரியாக விருத்தி செய்யவேண்டு மென்பதே இச்சிறு கழ-
கத்தாரின் நோக்கமா யிருந்தது. இப் பெருங் கருத்து முந்-
றுப் பெறுவது தொடக்கத்தில் முடியாததாகத் தோன்றின-
மையால், கழகத்தாருட் சிலர், பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழ்
இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்பித்தலை விட்டுத் தமிழ் எழுதும்
முறையை மாத்திரம் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று உண்டாகிய
விதியினால் நேர்ந்த குறைகளை நீக்குமாறு மாணக்கர்கட்குத்
தமிழ் கற்பிக்கும் முறையை முதலில் சீர்திருத்த முயன்றார்கள்.
இவ்வாறு சிலநாட் சென்றபின் கழகத்தாரது முயற்சிகளின்
எல்லையை விருத்தி செய்வது அவசியமாயிற்று. அதனால்
1912-ஆம் வருஷத்து டிசெம்பர் மாதக் கடைசியில் கழகத்தின்
விதானங்கள் புதுக்கப்பட்டு அது முன்னையிலும் பரந்த உறு-
தியான நிலைமையில் வைக்கப்பட்டது மன்றிக் கழகத்தார்
செய்ய வேண்டுமெனவற்றிற்கு ஒரு புதுப்பத்ததியும் ஏற்
பட்டது. அதன்படி தமிழைப்பற்றிப் பல உபநியாசங்கள்
செய்யப்பட்டன. அவை முதலில் தொண்டை மண்டலம்
பாடசாலைபிலும், பின்பு, சிலநாள் கழகத்தின் இருப்பிடமாக
விருந்த தங்கசாலைத் தெரு 254-ம் இலக்க வீட்டிலும் நடை-
பெற்றன. இப் புதிய முயற்சிகள் கழகத்தாரை மற்றுமோரடி
முன்னெடுத்து வைக்கச் செய்தது. அதனால் கழகம் வலியுற்று
அதன் பயனும் நிலைபெறுமென்று எண்ணப் பட்டது. தங்க
ஆராய்ச்சியின் பின், கழகத்தார் தமது கூட்டத்தை அரசாட்சி-
யாரின் இந்திய சங்கச் சட்டத்தின்படி பதிவு செய்யவேண்டும்
எனத் தீர்மானித்து, 1915-ஆம் வருஷம் பெப்ரவரி மாதத்தில்
காரியதரிசிக்கு அவ்வாறு செய்ய அதிகாரம் கெடுத்தார்கள்.
கழகத்தார் இம் முடிவுக்கு வந்தவுடன், அதுவரையில் பேரு-
மில்லாதிருந்த மற்றொரு சங்கம் இத் தமிழ்க் கழகத்தின்
பெயருடன் இதன் நோக்கங்களையும் கைக்கொண்டு தமிழில்
சிற்பில விஷயங்களைப் பற்றிச் சிறுநூலை எழுதுவோர்க்குப்
பரிசிலும் பதக்கங்களும் அளிப்பதாகச் சென்னைப் புதினப்
பத்திரிகைகள் வாயிலாக முன்வந்தது. இதைப்பற்றிக் காரிய-
தரிசி விசாரணை செய்தபோது தமிழ்க் கழகத்தின் ஆரம்பம்

முதல் அதில் சேர்ந்திருந்து, அதில் ஊக்க முடையவராகத் தோற்றினவர் ஒருவரே கழகத்தின் முயற்சிகளைப் பற்றிய தம் அறிவைக் கொண்டு அதன் பெயரை வைத்து அதனுடைய விதானங்களில் மாத்திரம் சில மாறுதல்கள் செய்து, இந்தப் புதிய சங்கத்தைத் தோற்றுவித்ததாகத் தெரிய வந்தது. இந்தப் புதிய சங்கம் ஏற்படுத்தப் பட்டது தமிழ்க்கழகத்தார் தமது கழகத்தை அரசாட்சியாரின் சட்டப்படி பதிவு செய்ய வேண்டுமென்று ஒருமனதாகத் தீர்மானித்ததன் பின்பேயாம். இவ்வுண்மை வெளிவந்ததும், இக் கழகத்தாருக்குத் தமது நோக்கங்களையே உடையதாய் மற்றொரு சங்கம் புதிதாக ஸ்தாபிக்கப் பட்ட மாதிரி நன்றாகத் தோற்றமையால் அப் புதுச் சங்கஸ்தாபகருக்கும் கழகத்தாருக்கும் இடையில் கடிதப் போக்கு வரவு சில நிகழ்ந்தன. அதன் பயனாக அப் புதுச் சங்கத்தின் பெயர் மாற்றப்பட்டு, இக் கழகம் ஒன்பது வருஷமாக வகித்துவந்த பெயருடன் 1916-ஆம் வருடம் ஏப்ரல் மாதத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டது. கனம் ஸ்ரீமான் தி. வே. சேஷகிரி ஐயர் அவர்களே இக் காரியத்தில் மிக முயன்று இவ்வாறு முடிப்பித்தார்கள். இதன்பொருட்டு அவருக்குக் கழகத்தார் மிகவும் கடமைப் பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இக்கழகத்தில் இப்போது ஐம்பது பேர் உளர். இக் கழகத்தார் இப்போது எழுமூரில் கனம் ஸ்ரீமான் தி. வே. சேஷகிரி ஐயரவர்கள் மாளிகையிற் கூடித் தங்காரியங்களை நடத்தி வருகின்றனர். சென்ற ஆண்டில் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர் சிலர், பலருக்கும் மிகப் பயன்தருவனவாய் உபநியாசங்கள் பல செய்தனர். இவ் வருஷத்திலும் அவ்வாறு உபநியாசங்கள் செய்கிறபதற்கு வேண்டிய முயற்சி செய்யப்படுகின்றது. உலகத்தாருக்குப் பயன்படும் விஷயங்களைப் போதிக்கும் நூல்களை விரைவில் இயற்றி வெளிப் படுத்துவதும் கழகத்தார் உத்தேசத்தில் உளது.

தாம் மேற்கொண்ட இத் தொழில்களுக்கு இக் கழகத்தார் தமிழ் உலகத்தாரின் உதவியை அவாவுவதோடு இடம் பொருள் ஏவல் உடைய தமிழ் மக்கள் இக் கழகத்திற் சேர்ந்து முயன்று உழைத்துத் தங்களை உற்சாகப் படுத்துவதையும் உண்மையாக விரும்புகின்றார்கள்.

திருவள்ளுவர்

திருவள்ளுவர் தமிழர். இவர் தமிழில் இயற்றிய நூல் திருக்குறள். இத் திருக்குறளைப்பற்றி ஆங்கிலங் கற்ற தமிழர் ஒருவர் பின்வருமாறு கூறுவர் :—

“தமிழ் எனும் மானு உச்சியிற் றரிக்கும் சூடாமணி
 “யெனச் சொல்லக்கூடியதும், தமிழின் பெருமையை எங்கும்
 “பரவச் செய்ததும், சாதிபேதம் மதபேத மின்றி யாரும் எக்
 “காலத்துங் கைக்கொள்ளக் கூடியதும், தமிழர்க்குப் பெருந்
 “செல்வமாயதும் திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளே. இந்
 “நூல் இலத்தீன் பாஷையில் இருவராலும், பிரான்சில் ஒருவ-
 “ராலும், ஜர்மேனிய பாஷையில் ஒருவராலும், ஆங்கிலேய
 “பாஷையில் மூவராலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட டிளதாயின்,
 “இதன் பெருமையை யானே எடுத்துரைக்க வல்லேன்! தமிழ்
 “வேதம் என்னும் பெயரும் இதற்குத் தகுந்ததே. இவ்வித
 “நூல் வேறொரு பாஷையிலு மில்லையாயின், இதனால் தமிழ்
 “அடையும் பெருமை இவ்வளவிற்கென எடுத்து உரைக்கற்
 “பாற்றோ! இந்நூல் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும்
 “நான்கில், அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றையுமே
 “1330 குறளாற் கூறுவது. வீட்டைப்பற்றி ஏன் கூறவில்-
 “லையோ தெரிதலரிது. வள்ளுவர் நான்கையும்பற்றி எழுதி
 “யிருப்பார் ; வீட்டுப்பாகம் இறந்துபோயிருக்க வேண்டும்
 “என்பர் சிலர். அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றையும் பாடி,
 “வீட்டைப்பற்றிப் பாடுமுன் வள்ளுவர் இறந்திருப்பார் என்பர்
 “சிலர். அனுபவத்தைக் கொண்டு அறம், பொருள், இன்பம்
 “என்னும் மூன்றையும்பற்றி உறுதியாய்ச் சொல்லியவர், வீட்
 “டைப்பற்றி உறுதியாய்ச் சொல்ல முடியாமையின் எழுதாது
 “விட்டனர் என்பர் சிலர். இந் நூல் சகல சாதிகளிடத்திலும்,
 “சகல மதத்தரிடத்திலும் பரம்பவேண்டுமென்னும் விருப்புடை
 “யோராய், சகலர்க்கும் பொதுவான அறம், பொருள், இன்பம்
 “என்னும் மூன்றையும் சொல்லி, வீடு சகலர்க்கும் பொது-
 “வாகாமையின், கூறாது விட்டனர் என்பர் ஒரு சாரார். அஃ
 “தெவ்வாராயினு மாகுக. அது இற்றைக்கு ஆயிர வருடங்-
 “கட்குமுன், குறள் போன்ற ஒரு நூல் இயற்றிய தமிழர்
 “மிகவுஞ் சீர்திருந்தியிருந்தனர் என்பதற்கு ஆன்ற அத்தாட்சி

“யாகும். ஆயின், இவ் வள்ளுவர் எங்கிருந்தனரோ, எம்
 “மதத்தரோ, எக்காலத் திருந்தனரோ — இவை யாரு மறியா
 “மறைபொருள் யிருக்கின்றன. மயிலாப்பூரில் இருந்தனர்
 “என்றும், நெய்தற் றெழில் செய்தனரென்றும் பெரும்பான்-
 “மையும் சொல்வர். சைவர்கள் இவரைச் சைவ ரென்பர்.
 “வைணவர் வைணவ ரென்பர். போப் (Dr. Pope) னுரை
 “கிறிஸ்தவர் என்பர் போலும், சமணர் இவரைச் சமண-
 “ரென்றே கூறுவர்.”

மேமேலே கூறியபடி, தமிழிலக்கியங்களுள் மிகச் சிறந்தது
 மாத்திரமன்று மிகப் பழையதும் திருக்குறளே. சங்கச்செய்-
 புள் என்று சொல்லப்படும் எட்டுத் தொகை, பத்துப் பாட்டு,
 பதினெண் கீழ்க்கணக்கு — முப்பால் என்னும் குறள் ஒழிய—
 எல்லாம் குறளுக்குப் பிற்பட்டவையே போலும். எட்டுத்
 தொகை முதலியவற்றுட் கோக்கப்பட்டுள்ள பாடல்கள் சில
 குறளுக்கு முந்தியவையா யிருக்கலாம்; ஆனால் அவை இவை
 யென்று இப்போது நிச்சயிப்பது கூடாத காரியம். எட்டுத்
 தொகைகள் யாவும், அல்லது, அவற்றுட் பல, தொகுக்கப்பட்-
 டது குறளியற்றி வெகு காலத்திற்குப் பின். திருவள்ளுவ-
 ரோடு ஒரு காலத்தவராக எண்ணப்படும் சீத்தலைச் சாத்தனார்,
 அவ்வையார், இடைக்காடனர் முதலியோர் பாடல்கள் நற்-
 றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்னும்
 தொகைநூல்களில் காணப்படுதலால் இது தெளிவாகும்.
 மணிமேகலை பாடினவர் சீத்தலைச் சாத்தனாராயின், இந்தத்
 தொகைநூல்கள் தொகுக்கப்பட்டது மணிமேகலையும் சிலப்
 பதிகாரமும் தோன்றிய பின்பே யாகும்.

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
 பெய்யெனப் பெய்யு மழை”

என்னுந் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரத்தில் சுட்டுரை காதையில்,

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுவானைத்
 தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணமால் — தெய்வமாய்
 மண்ணக மாதர்க் கணியாய் கண்ணகி
 விண்ணகமா தர்க்கு விருந்து”

என்னும் முடிவுரை வெண்பாவிலும், மணிமேகலையில் சிறை
 செய் காதையில்,

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநந் ரெழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை கேளாய்” (59-61)

என்னும் அடிகளிலும் எடுத்தாளப்பட்ட. டிருத்தலால், இவ்
விரண்டு காவியங்களும் தோற்றுதற்குப் பல நூறுண்டுகளுக்கு
முன் குறள் இயற்றப்பட்டதாதல் வேண்டும். குறளின் பெரு-
மையை யாவரு முணர்ந்து அது பாடிய புலவரைப் “பொய்-
யில் புலவன்” என்று மேம்படுத்துக் கூறுவதற்கு வெகுதூரம்
செல்லவேண்டு மென்பது திண்ணம். இதுகாறும் கூறியவாற்-
றால் குறளுக்கு வெகு காலத்துக்குப் பிற்பட்டன சிலப்பதிகார
மும் மணிமேகலையு மென்பதும், இவ்விரண்டு மியற்றப்பட்ட
தன் பின்பே நற்றிணை குறுந்தொகை முதலிய தொகைநூல்-
கள் தொகுக்கப்பட்டன வென்பதும் தெளிவாகின்றன.

இப்போதுள்ள தமிழ் இலக்கியங்களுள் திருக்குறள் முற்-
பட்ட தென்பது சாலும்; ஆயினும் அதற்கு முற்பட்ட தமிழ்
நூல் வேறென்று மில்லையோ என்னில், கூறுதும். தொல்காப்-
பிய மென்னுந் தமிழிலுள்ள பேரிலக்கணம் திருக்குறளுக்கு
முற்பட்டது. ஆராயுமிடத்துத் தொல்காப்பியர் கூறிய விதி-
யின்படியே திருவள்ளுவர் தமது குறளை இயற்றியுள்ளார் ரென்-
பது விளங்கும். அதுவுமன்றித் தொல்காப்பியருடைய சொற்-
களையும் பொருளையும் திருவள்ளுவர் தமது குறளில் எடுத்தாண்-
டிருப்பதும் புலப்படும்.

பிற்கூறிய விஷயம் யாவருக்கும் எளிதில் விளங்குமாத-
லால் அதனை முதலிற் கூறுதும். தொல்காப்பியர் செய்யுளிய-
லில் மந்திரச்செய்யுள் இத்தன்மைத்தென உணர்த்துவார்,

“நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப”

என்றார். இதனையே. சிறிது மாற்றித் திருவள்ளுவர் நீத்தார்
பெருமை கூறுமிடத்து,

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்”

என்றார். இதற்கு உரையெழுதிய பரிமேலழகரும் “நிறைந்த
மொழியினைபுடைய துறந்தாரது பெருமையை நிலவுலகத்தின்

கண் அவராணையாகச் சொல்லிய மந்திரங்களே கண்கூடாகக் காட்டும்” என்று கூறி, மந்திரமென்பது தொல்காப்பியர் சொன்னபடி நிறைமொழி மார்த ராணை என்பதனை விளக்கினர். தொல்காப்பியரது சொற்களைத் தமது உரைநடையி லமைத்துக் கூறினமையால் பரிமேலழகருக்கும் கருத்துத் திருவள்ளுவரிதனைத் தொல்காப்பியத்திலிருந் தெடுத்தா ரென்பதே யாகும்.

இனி, தொல்காப்பியர், மேற்கூறிய செய்யுளியலில், தமிழ்ப்பா ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி என நான்காகு மென்கூறி, பின்னர் அவற்றால் இன்ன பொருள் உணர்த் தப்படு மென்பார்

“அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப”

என்று அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று பொருளுமே உணர்த்தப்படு மென்றார். இதனால், தொல்காப்பியத்தின்படி, நூல்களான் உணர்த்தப்படுவன அறமும் பொருளும் இன்பமும் என்றாயிற்று. இதற்கிணங்கவே திருவள்ளுவரும் தமது குறளால் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று பொருளையுமே கூறினார். இதனை நச்சினர்க்கினியர் தமது எழுத்ததிகாரத்துச் சிறப்புப்பாயிர வுரையில் எடுத்து விளக்கியுள்ளார். அது வருமாறு :—

“வீடு கூறாரோ வெனின், அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் வீடு பேற்றிற்கு நிமித்தம் கூறுதலன்றி வீட்டின் தன்மை இலக்கணத்தாற் கூறுரென்றுணர்க. அஃது ‘அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய, மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப’ என்பதனான் உணர்க. இக்கருத்தானே வள்ளுவனாரும் முப்பாலாகக் கூறி மெய்யுணர்தலான் வீடு பேற்றிற்கு நிமித்தம் ‘கூறினார்.’”

இதனால் திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளில் வீடு கூறுதற்குக் காரணம் இது வென்பது தெள்ளிதற் பெறப்படுதல் காண்க.

இனித் திருவள்ளுவர் என்னும் பெயரைப் பற்றிச் சிறிதாராய்வாம். இது திருவும் வள்ளுவருமாகிய இரண்டு மொழி-

யாலாயது ; அடையடுத்த பெயரெனப்படும். திரு என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கம் என்பர் பேராசிரியர். அஃது இங்குப் பொருந்தாது. திரு ஞானசம்பந்தர் திரு நாவுக்கரையர் என்பவற்றிற் போலத் திரு என்பது இங்கே பெருமை, பெருமிதம், மகிமை என்பவற்றைக் குறிக்கும். ஆகவே, திருவள்ளுவர் என்பது பெருமையுடைய வள்ளுவர் என்று பொருள்படும். வள்ளுவர் என்பதை இயற்பெயராகக் கொள்ளாது, இக்காலத்துப் பெரும்பாலார், காரணப் பெயராகக் கொள்வர். அவருள் ஒரு சாரார் வள்ளுவர் என்பது வண்மையுடையவர் என்னும் பொருளது என்றும், மற்றொரு சாரார் சாதிப் பெயர் என்றும் கூறுவர். இவ்விரு கூற்றுள் ஒன்றாவது பொருந்துவதாகக் காணவில்லை. வள்ளுவன் என்பது வண்மையுடையவன் என்னும் பொருளில் எங்கும் வந்திலது ; சாதிப் பெயராகவும் வரவில்லை. வள்ளுவன் என்பது பிங்கலத்திலும் திவாகரத்திலும்,

“வள்ளுவன் சாக்கை யெனும்பெயர் மன்னர்க்
குன்படு கருமத் தலைவற் கொன்றும்”

என அரசனுக் குட்பட்ட கருமத்தலைவன் பெயராய் வந்துளது. குடாமணி நிகண்டில்,

“வருநிமித் திகன்பேர் சாக்கை வள்ளுவ னென்று மாகும்”

என நிமித்திகன் பெயராய் வந்துளது. நிமித்திகன் என்னும் பதத்திற்கு “வருங்காரியஞ் சொல்வேன்” என்று பொருள் கூறுவர் சிலர். அது தமிழ் வழக்குப்போலும். நிமித்திகன் என்னும் பதம் நிமித்தம் என்னுமடியாற் பிறந்ததாயினும் வட மொழியன்று. அஃதாவது, நிமித்திகன் என்னும் பதம் வட மொழியி லில்லை. ‘நிமித்தஜ்ஞன்’ என்பது வடமொழியில் வருங்காரியஞ் சொல்வேன் என்று பொருள்படும். காரணவன் என்பதுபோல நிமித்திகன் என்பது தென்மொழியாளரால் புதிதாக அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட பதம். காரணவன் என்பது போலவே இதுவும் கருமத்தலைவன் என்று பொருள்படும். மன்னர்க் குட்பட்ட கருமத்தலைவ னாயின், வள்ளுவன் இழிகுலத்தவனாயிரான். வள்ளுவரை இழிகுலத்தார் என்போர், அவர் யானைமேல் முரசு கடிப்பிட்டு அரசுணை சாற்றுவார் என்பர். கம்பராமாயணம் முதலிய நூல்களில் முரசுறைவேனே வள்ளுவர்

வன் என்று கூறியிருப்பினும், மணிமேகலை முதலிய பழைய காவியங்களில் அவ்வாறு கூறப்படவில்லை. ஆதலால், வள்ளுவன் என்பது தொன்று தொட்டு முரசறைவோன் பெயராயிருந்த தென்று கொள்ளற்கிடமில்லை. வள்ளுவரை இழிகுலத்தார் என்று சொல்வதற்கு ஆதாரமாயுள்ளது திருவள்ளுவமாலையில் மாமூலனார் பாட்டாகக் காணப்படும்,

“அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமந் நான்கின்
திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை — மறந்தேயும்
வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை யவன்வாய்ச்சொல்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்”

என்னும்செய்யுள். இதனைப் பின்பற்றிச் சிவஞான முனிவரும் தமது சோமேசர் முதுமொழி வெண்பாவில்,

“மெய்த்ததிரு வள்ளுவனார் வென்றுயர்ந்தார் கல்விநலம்
துய்த்தசங்கத் தார்தாழ்ந்தார் சோமேசா—உய்த்தறியின்
மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
கற்றா ரனைத்திலர் பாடு”

எனத் திருவள்ளுவரை இழிகுலத்தவ ரென்பர். திருவள்ளுவ மலை இதற்கோர் ஆதாரமாகக் கொள்ளக்கூடிய நூலன்றாயின், அதனையே பின்பற்றிய இம்முதுமொழி வெண்பாவின் கூற்றும் கொள்ளக் கூடியதன்றாகும். திருவள்ளுவமலை செய்தது குறள் அரங்கேற்றிய காலத் தென்றாவது, அதிலே நாமகள், இறையனார் முதலியவர்கள் பாடியனவாகக் காணப்படும் செய்யுள்கள், மெய்ம்மையாக, அவர்களாற் பாடப்பட்டன வென்றாவது கொள்ளற்கிடமின்மையால், மேற்கூறிய மாமூலனார் பாட்டேன் பது வள்ளுவரை இழிகுலத்தார் என்பதற்கு ஆதாரமாகாது. திருவள்ளுவமலை செய்தது குறள் அரங்கேற்றிய காலத்தன்று என்பதற்குக் காரணம் என்னை என்பிராயின், அசரீரியும், நாமகள், இறையனார் முதலிய தெய்வங்களும் பாட்டுப் பாடுவது அதுபவ விரோதமும் அசம்பாவிதமும் ஆதலேயாம். மற்றையோர்களாற் பாடப்பட்டனவாகக் காணப்படும் பாட்டுக்களுட் பெரும்பாலன, மெய்யாக, அவர்களாற் பாடப்பட்டனவல்ல. எங்ஙன மெனின், ஒரு நூலுக்குப் பாயிரஞ் சொல்லவோ, அன்றி, அதனை எடுத்துப் புகழுவோ புக்கவர் அந்நான் முழுவதையும் பற்றிப் பேசுவாரே யன்றி

அதன் ஒரு பாகத்தை மாத்திரம் பற்றிப் பேசார். திரு-
வள்ளுவமாலையிலோ அங்ஙனமன்றி அறத்துப்பாலைப்பற்றி,

“பாயிர நான்கில் லறமிருபான் பன்மன்றே
தூய துறவறமொன் றுழாக — ஆய
அறத்துப்பால் நால்வகையா லாய்ந்துரைத்தார் தூலின்
திறத்துப்பால் வள்ளுவனார் தேர்ந்து”

என்று எறிச்சலூர் மலாடனாரும், பொருட்பாலைப் பற்றி,

“அரசிய லையைந் தமைச்சிய லீ ஈரந்
துருவல் வரணிரண்டொன் றெண்கூழ் — இருவியல்
திண்படை நட்புப் பதினேழ் குடிபதினமூன்
றெண்பொரு ளேழா மிவை”

என்று போக்கியாரும், காமத்துப்பாலைப்பற்றி,

“ஆண்பாலே ழாறிரண்டு பெண்பா லடுத்தன்பு
பூண்பா லிருபாலோ ராறாக — மாண்பாய
காமத்தின் பக்கமொரு மூன்றாகக் கட்டுரைத்தார்
நாமத்தின் வள்ளுவனார் நன்கு”

என்று மோசிகிரனாரும் கூறினதாக வருகின்றது. இம் மூன்று
பாடலும் குறளிலுள்ள இயலின் தொகையையும் அதிகாரத்-
தின் தொகையையும் கூறுகின்றன வன்றிக் குறளின் சிறப்பை
யாவது அதன் அருமை பெருமைகளை யாவது எடுத்துரைக்க
வில்லை. இவைகளை இயற்றுவதற்கு மூன்று சங்கப் புலவர்கள்
வேண்டியதில்லை; காரிகை கற்றுக் கவிபாடும் ஒருவர் போதும்.
ஆதலால், இவை மூன்றும் குறளின் இயலும் அதிகாரமும்
இத்தனை என்று கணக்கிட விரும்பிய ஒருவராலேயே இயற்றப்
பட்டன வாதல் வேண்டும்.

திருவள்ளுவ மாலை குறள் அரங்கேற்றப்பட்ட காலத்துச்
செய்யப்பட வில்லை என்பதற்கு மற்றுமொரு நியாயம் கூறு-
வாம். அம் மாலையில் உக்கிரப் பெருவழுதியார் பாடினதாக
வரும் செய்யுளில், “நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்
பொருளா நான்முகத்தோன், தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த்
தந்துரைத்த தூல்” என்றும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்
காரிக்கண்ணனார் பெயர்கொண்ட செய்யுளில், “ஐயாறு நூறு
மதிகார மூன்றுமா, மெய்யாய வேதப் பொருள்விளங்கப்

பொய்யாது, தந்தானுலகிற்குத் தான் வள்ளுவனாகி, அந்தா மரை மே லயன்” என்றும் வள்ளுவனாரைப் பிரம தேவனுடைய அவதாரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு வள்ளுவரைப் பிரம தேவனது அவதாரமாகக் கூறவந்தது அவர் உயிரோ டிருந்த போதன்று. உயிரோடிருக்கும்போதே ஒருவரைக் கடவுளின் அவதாரமாகக் கொண்டாடுவது எங்குமில்லை. ஒருவர் இறந்த பின் பலவருடங்கள் சென்று காலம் நீடிக்க நீடிக்கத்தான் அவருடைய பெருமை வளர்ச்சியுற்றுத் தெய்வத்தன்மையடையும். அப்போதுதான் அவர் கடவுளின் அவதாரமாகக் கருதப்படுவர். அங்ஙனமே வள்ளுவரின் அறிவின் பெருமையைக் கண்டு அவரை ஒரு கடவுளி னவதாரமாகக் கொண்டாடவந்தது அவர் குறளியற்றிப் பல வருடங்கள் சென்றபின்பேயாம். அப்படிச் சிறிது காலம் சென்று, வள்ளுவர் பிரமதேவனுடைய அவதாரமென்ற கொள்கை வேரூன்றியதன் பின்னரே இந்தப் பாட்டுக்கள் பாடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் இப் பாட்டுக்கள் பாடப்பட்டது குறள் இயற்றி வெகு காலத்துக்குப் பின்பானால், அவற்றை யடக்கியுள்ள திருவள்ளுவ மாலை குறள் அரங்கேற்றப்பட்ட காலத்து இயற்றப்பட்டதாகாது.

திருவள்ளுவமாலை கடைச்சங்கப் புலவரால் இயற்றப்படவில்லை என்பதற்கும் ஒரு நியாயம் கூறுவாம். முன்னிருந்த தமிழ்ச்சங்கத்தின் வரலாறு இப்போது நாம் அறியக் கிடப்பது மதுரைக்கணக்காயனார் மகனாரியற்றிய இறையனாரகப் பொருளுரையானும் சிலப்பதிகாரத்துக்கு அடியார்க்கு நல்லாரியற்றிய உரையானுமாம். அவற்றுள் முன்னதில் (இறையனாரகப் பொருளுரையில்) முதல், இடை, கடை என்னும் மூன்று சங்கத்தின் வரலாறும் கூறப்படுகின்றது. பின்னதில் (சிலப்பதிகாரவுரையில்) தலைச் சங்கம், இடைச் சங்கம் என்னும் இரண்டு சங்கத்தின் வரலாறுகளே பெறப்படுகின்றன. இவையன்றிப் பழையதோ ரகவலும் இம் மூன்று சங்கங்களின் வரலாறுகளைக் கூறுவதுளது. இவ் வகவல் சிலப்பதிகாரத்தில் மகாமகோபாத்தியாயர் சாமிநாதையரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட டிருக்கின்றது. இதிற் கூறப்படும் வரலாறுகள் இறையனார் களவியலுரையில் காணும் வரலாறுகளோ டொத்துள்ளன; ஆதலால் இந்த அகவல் அவ் வுரையைப் பின்பற்றிச் செய்திருத்தல்வேண்டும்.

இறையனாகப் பொருளுரை, “கடைச் சங்கமிருந்து தமிழ்-
 ழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியரும், சேந்தம்பூதனாரும், அறிவு-
 டையரனாரும், பெருங்குன்றார்கிழாரும், இளந்திருமாறனும்,
 மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும்,
 கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரரும் என இத் தொடக்கத்தார்
 நாற்பத்தொன்பதின்மர்” என்கின்றது. மேற்கூறிய அகவல்
 இறையனாகப் பொருளிற் கூறிய எட்டுப் பேரையும் அதிற்
 கூறிய முறைப்படியே எடுத்துக் கூறி, அதன்மேலும் பதினெட்-
 டிப் பேரைக் கூறுகின்றது. இப் பதினெட்டுப் பேருள் ஒன்-
 பது பேர் களவியலுக்கு நக்கீரனார் கண்ட உரையைப் பாரம்
 பரியமாய்ப் பாடங் கேட்டு வழிப்படுத்தவரென்று அவ்வுரை-
 யிற் கூறப்பட்டவராவர். அவர் நக்கீரனார் மகனார் கீரவிகொற்ற-
 னார், தேனார்கிழார், படியங்கொற்றனார், செல்வத்தாசிரியர்
 பெருஞ்சுவனார், மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்-
 தனார், செல்லூராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங்குமரனார், திருக்-
 குன்றத்தாசிரியர், மாதவனார் இளநாகனார், முசிறியாசிரியர்
 நீலகண்டனார் என்பவர். இவரன்றி மேற்கூறிய பழைய அகவ-
 லில் மேலதிகமாகக் கூறப்பட்ட ஒன்பதின்மராவார், கபிலர்,
 பரணர், நன்னாகர், கல்லாடர், மாமூலர், நச்செள்ளையார், சீத்-
 தலைச்சாத்தனார், மருத்துவன்னாமோதரனார், உப்புரிசூழ்கிழார்
 மகனார் உருத்திரசன்மர் என்போர். இப் பெயர்களைத் திரு-
 வள்ளுவமாலையிலுள்ளவற்றோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இறை-
 யனாகப்பொருளுரையிற் கடைச்சங்கப் புலவராகக் கூறப்-
 பட்ட ஒன்பதின்மருள், சிறுமேதாவியர், மதுரையாசிரியர்
 நல்லந்துவனார், கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் என்னும் மூவரு-
 டைய பெயரே அதிற் காணப்படும். நக்கீரர் கண்ட உரையை
 முறையாகப் பாடங்கேட்டு வழிப்படுத்தவரென்று கூறப்பட்ட
 ஒன்பதின்மருள் ஒருவர் பெயராவது அங்கு வரவில்லை. இன்-
 னும் மேலதிகமாக மேற்கூறிய பழைய அகவலிற் காணப்படும்
 ஒன்பதின்மருள், கபிலர், பரணர், கல்லாடர், மாமூலர், சீத்த-
 லைச்சாத்தனார், மருத்துவன்னாமோதரனார் என்னும் அறுவரு-
 டைய பெயர்தான் திருவள்ளுவமாலையிற் காணப்படுகின்றன;
 மற்றை நன்னாகனார், நச்செள்ளையார், உப்புரிசூழ்கிழார் மக-
 னார் உருத்திரசன்மர் என்னும் மூவர் பெயரும் காணப்பட-
 வில்லை. உருத்திரசன்மர் கண்ணார் என்றொரு பெயர் காணப்படு-

கின்றது; அது உருத்திரசன்மருடைய மகனார் கண்ணார் என்று பொருள் படுதலால், வேறு பெயராதல் நிச்சயம்.

மேற்கூறிய பழைய அகவலைச் சங்கத்தின் வரலாற்றுக்குத் தக்க சான்றாகாதென்று தள்ளிவிடும் விடலாம்; இறையனாரகப் பொருளுரையைத் தள்ளுதல் கூடாது. ஏனெனின், அஃதொன்றுதான் இப்போது நமக்கு முன்னர்ச் சங்கமிருந்தமைக்கும் அதன் வரலாற்றுக்கும் சான்றாகவுள்ளது. அதிற் கடைச்சங்கப் புலவராக எடுத்துக் கூறப்பட்ட எண்மருள் ஐவர் பெயர் திருவள்ளுவமாலையிற் காணப்படாவாயின், அது சங்கப் புலவரால் பாடப்பட்டதென்றாவது, அதில் கூறப்படும் புலவரெல்லாம் சங்கப் புலவரென்றாவது, கொள்வதெப்படி? திருவிளையாடற் புராணம் இறையனாரையும் சேர்த்துச் சங்கப் புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்று கூற, * திருவள்ளுவமாலையில் இறையனாரை நீக்கி, நாற்பத்தொன்பது புலவர் காணப்படுகின்றனர். இதுவும் திருவள்ளுவமலை சங்கப் புலவரால் பாடப்பட்ட தென்பதற்கோ ரிடையூறாகும்.

மேற் கூறியவற்றால் திருவள்ளுவமலை கடைச் சங்க காலத்து நூல் அன்றென்பதும் அதிலுள்ள பாட்டொன்றேனும் அங்கே கூறப்பட்ட புலவராலேயே இயற்றப்பட்டதென்பதற்குத் தக்க ஆதாரம் இல்லை என்பதும் நன்குபோதரும். ஆயின், திருவள்ளுவமலை எக்காலத்து யாரால் இயற்றப்பட்டதெனின், காலந்தோறும் திருக்குறளைப்பற்றிப் பல பாட்டுக்கள் பல புலவரால் இயற்றப்பட்டனவாக, பிற்காலத்து வந்த புலவர் ஒருவர் அவற்றையெல்லாம், அன்றேல், அவற்றுட் ட சிறந்தனவற்றை மாத்திரம், ஒருங்கு சேர்த்து ஒழுங்குபடுத்தி ஒரு நூலாக்கியிருத்தல்வேண்டும். அவர் தாமும் சில பாட்டுக்கள் பாடிச் சேர்த்திருக்கலாம். அல்லது நூன்முற்றையும் ஒரு புலவரே செய்துமிருக்கலாம். வள்ளுவ மாலையில் வரும் பாட்டுக்கள் ஏறக்குறைய எல்லாம் ஒரேவிதமான நேரிசை

* திருவிளையாடற் புராணம் சங்கப்பலகை தந்தபடலம் பார்க்க.

† திருவள்ளுவரைப் புகழ்ந்து பாடிய பாட்டுக்கள் திருவள்ளுவமாலையில் வாராதன சில செந்தமிழ் முதற்றொகுதியில் வந்துள்ளன. பக்கம் 54-ம், 294-ம் பார்க்க.

வெண்பாவாக விருத்தலும், அசரீரி சொன்னதாக வரும் பாட்டு அசரீரியே நேரே சொன்னதாயில்லாமல்,

“திருத்தகு தெய்வத் திருவள் ஞவரோ
ருத்தகு நற்பலகை யொக்க — இருக்க
உருத்திர சன்ம ரெனவுரைத்து வானில்
ஒருக்கவோ வென்றதோர் சொல்”

என அசரீரி சொன்னதாக மற்றொருவரால் பாடப்பட்டிருத்தலும் இந்தக் கொள்கைக்குத் தகுந்த துணையாகும். இன்னும் இந்தப் பாட்டு மதுரையில் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய சங்கப் பலகை ஒன்றிருந்ததென்பதைக் குறித்தலினாலும், அந்தப் பலகையில் திருவள்ளுவரோடு ஒக்கவிருத்தற்கு உருத்திர சன்மரே ஏற்றவரென்பதால், குறளரங்கேற்றிய காலத்தில் இறையனாரொழிந்த சங்கத்துப் புலவர் நாற்பத்தெண்மரும் திருவள்ளுவரோடொக்கவிருக்கத் தகுதியற்றவராய்ப் பொற்றாமரை வாகியுள் வீழ்ந்து மூழ்கினரென்னுங் கதைக்குத் தோற்றுமிடமாயிருத்தலினாலும் இது குறள் தோன்றி வெண்காலத்துக்குப் பின் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது தேற்றம்.

சங்கத்திலே திருக்குறள் அரங்கேற்றினதைப்பற்றி நாம் கேட்பது முழுதுங் கட்டுக்கதை. தமிழ்ப் புலவர்களின் புலமையை அளப்பதற் கோரளவு கோலாகச் சிவபெருமான் ஒரு பலகை அளித்தார் என்பதும் அந்தப் பலகை தகுந்த புலவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் இருத்தற்கு ஒரு முழும் வளர்ந்து இடங் கொடுக்கும் தன்மையதென்பதும் இப்போது நம்பத்தக்கனவல்ல. இதனாலே திருக்குறள் சங்ககாலத்து நூலன்று என்பதும் அது சங்கத்தில் அரங்கேற்றவில்லை என்பதும் எமது கருத்தல்ல. திருக்குறள் சங்க காலத்து நூலாயிருக்கலாம் ; அது சங்கமேறியுமிருக்கலாம்.

மற்றுச் சங்கமிருந்து பல நூற்றாண்டுகளானதன் பின் தோன்றிய நூல்களையும் சங்கமேறினவாகக் கூறுங் கதைகளில்லாமலில்லை. அவற்றுள் ஒன்றினை இங்கே கூறுவாம். அது சடகோபர் இயற்றிய திருவாய் மொழியைப்பற்றினது. சடகோபர் பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியி் லிருந்தவரா-

தலின், அது எவ்வளவு உண்மையாய் இருக்குமென்பதை யாவரு மறிந்துகொள்ளலாம். சடகோபர் சங்ககாலத்தவரல்ல ரென்பதற்கு அவர் செய்யுள் நடையே தக்க சான்றாகும். திருவாய்மொழியைப்பற்றிய கதையை வைஷ்ணவ ரொருவர் உரைத்தபடியே இங்கே கூறுவேம். அது வருமாறு:—

“திருக்குருகூரிலும் மற்றைத் திருப்பதிகளிலும் நம்-
 “மாழ்வாரை அர்ச்சையி லெழுந்தருளப் பண்ணிக் கோயில்-
 “களிலும் வீதிப் புறப்பாடுகளிலும் அவர்க்கு ‘வேதந் தமிழ்
 “செய்த பெருமாள் வந்தார்! திருவாய்மொழிப் பெருமாள்
 “வந்தார்! திருநகரிப் பெருமாள் வந்தார்! திருவழுதி வள-
 “நாடர் வந்தார்! திருக்குருகூர்நகர் நம்பி வந்தார்! காரிமா-
 “றர் வந்தார்! சடகோபர் வந்தார்! பராங்குசர் வந்தார்!’
 “என்றின்னன பல விருதுகள் கூறித் திருச்சின்ன முதலிய
 “பரிமாறி வாரா நிற்க, அதனைக் கண்ட மதுரைத் தமிழ்ச் சங்-
 “கத்தார் அழக்காறடைந்து செருக்கி, ‘இவ்வாழ்வார் பக்தரே
 “யல்லாமல் பகவானல்லரே. இவர்க்கு விழாவேன்? விருதுக-
 “ளேன்? இவர் பாடிய பிரபந்தமென்ன சங்கமேறிய செய்-
 “யுளோ? அதனை வேதத் தமிழென்பதும் இவரை வேதம்
 “தமிழ் செய்த பெருமாளென்பதும் வியர்த்தமே’ என்று
 “வாய் மதம் பேசி, ஆழ்வாரையும் அவரது பிரபந்தத்தையும்
 “இகழ்ந்துரையாடினர். அதனை யறிந்த சில வைஷ்ணவர்கள்
 “மனம் பொருது திருக்குருகூரில் ஆழ்வார் சந்நிதியின்
 “முன்பே சென்று பணிந்து, ‘ஆழ்வாரே, உம்மைபு முமது பிர-
 “பந்தத்தைபு மிகழ்ந்துரைத்த சங்கத்தாரை நீர் வென்று
 “லொழிய அடியேங்கள் எழுந்திரோம்’ என்று தரைக்கிடை
 “கிடக்க, ஆழ்வாரும் ஒரு விருத்த வேதியராய்த் தோன்றி
 “அவர்களது குறையை யறிந்து, அவர்களை நோக்கி, ‘அர்ச்சை-
 “யாயுள்ள ஆழ்வார் எழுந்தருளிச் சங்கத்தாரை வாது செய்து
 “வெல்லல் இக் கலியில் நிகழலாகாததோர் செய்தி’ என்று திரு
 “வாய் மொழியில் ஒரு பாசுரத்தை எடுத்துரைத்து, ‘இதனை
 “ஒரு முறியில் வரைந்து சங்கப் பலகைமேல் வைத்தால்,
 “அது வென்று உங்களது விருப்பத்தை யளிக்கும்’ என்று கூறி
 “மறைந்தனர். உடனே அவர்கள் அதனை ஒரு முறியில்
 “வரைந்து பலகையின்மீது வைத்தலும், அது தன் மீதேறி

“யிருந்த புலவரையெல்லாம் தண்ணீர் ற்றள்ளிவிட்டு, அம்முறி
“யொன்றினையும் தாங்கிக்கொண்டு பொற்றாமரைத்தடத்தில்
“மிதந்தது. பிறகு தள்ளுண்ட புலவர் ‘இஃதென்ன புதுமை’
“என்று கலங்கி அம்முறியினை எடுத்துப் பார்க்க, அதன்கண்,

“கண்ணன் கழலிணையை

நண்ணு மனமுடையீர்

எண்ணுந் திருநாமம்

திண்ணந் நாரணனை”

“என்னும் பாசுரத்தை உற்றநோக்கி வியந்து, ‘உலகெல்லா
“முள்ளடியடக்கிய கண்ணனது கழலிணையைத் தன்னிடத்
“தடக்கிய இச்சிறு முறிக்கு இடங்கொடுத்த பலகை இதனோடு
“ஒரு கோவையாயிருக்க எமக் கிடங் கொடுக்குமோ? கொடா-
“தே’ என்று செருக்கடங்கி, ஆழ்வார் திறத்துத் தாஞ்செய்த
“அபராதத்தைப் பொறுத் தருளுமாறு அவர் விஷயமாக அப்
“புலவர் பலரும் தனித்தனி பாடப் புகுந்து பாடிய செய்யுள்
“எழுத்து அசை சீர் தளை சொல் பொருள் ஆகிய
“அனைத்தும் சிறிதும் வேறுபாடின்றி ஒன்றாயிருக்கக் கண்ட
னர். அது,

“சேமங் குருகையோ செய்யதிருப் பாற்கடலோ

நாமம் பராங்குசனோ நாரணனோ—தாமம்

துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கோ

உளவோ பெருமா னுனக்கு”

“என்பது. இப்பாட்டில் ஆழ்வாரையும் திருமாலையும் அபே-
“தப்படுத்திக் கூறியிருத்தல் காண்க. [இவ்விருத்தார்த்தம் ஆழ்-
“வாருடைய பிரதம சிவியரான ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கும் கம்ப-
“நாடருக்கும் நிகழ்ந்ததொன்றாகவும், இக் கம்பநாடர் சங்கத்-
“தாருள் ஒருவராகவும் கூறிச் செல்லும் குரு பரம்பராப் பிர-
“பாவம் முதலிய வைணவ நூல்கள்.] மற்றும் இவரது ஏற்-
“றத்தையும் இவரது பிரபந்தத்தின் ஏற்றத்தையும்,

‘குறுமுனிவன் முத்தமிழு மென்குறளு நங்கைச்

சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்’

“என்ற திருவள்ளுவரது செய்யுளானும்,

“ஐம்பொருளு நாற்பொருளு முப்பொருளிற் பெய்தமைத்த
செம்பொருளை யெம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத் தண்குருகூர்ச்
சேய்மொழிய தென்பர் சிலரியா னிவ்வுலகின்
ரூய்மொழிய தென்பேன் றகைந்து”

“என்ற ஒளவையாரது செய்யுளானும்,

“சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ செப்பி விரண்டிமொன்றும்
வாய்மொழியை யாரும் மறையென்ப—வாய்மொழிபோல்
ஆய்மொழிகள் சால வுளவெனினு மம்மொழியின்
சாய்மொழியென் பேன்யான் றகைந்து”

“என்ற இடைக்காடர் செய்யுளானும் நன்கறியப்
போதரும்.”

இந்தக் கதை திருவள்ளுவமலை தொகுத்தபின் கட்டப்
பட்டதொன்றென்று செவ்வனே தோன்றுகின்றது. குறளைத்
திருவள்ளுவமாலையிலே சங்கப்புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்-
மரும் தனித்தனி ஒவ்வொரு பாட்டாக நாற்பத்தொன்பது
பாட்டுப்பாடிப் புகழ்ந்திருக்க, அதனை விஞ்சவேண்டுமென்னுங்
கருத்துடன் இதிலே நாற்பத்தொன்பது புலவரும் ஒரேமூத்-
தும் தவறாமல் ஒரே பாட்டினையே பாடிப் புகழ்ந்தார்களென்ப-
தும், சங்கப்புலவர்க ளன்றிக் குறளை இடைக்காடரும் ஒளவை-
யாரும் வேறுபாட்டுக்களாற் புகழ்ந்தார்களென்பதற் கிணங்க,
இதிலேயும் அவ்விருவரும் இரண்டு பாட்டுப்பாடிப் புகழ்ந்தார்க
ளென்பதும், அதனோடொழியாத, திருவள்ளுவரும் தாம்
வேறொரு பாட்டுப் பாடிப் புகழ்ந்தாரென்பதும் இந்தக் கதை
திருவள்ளுவமலைக் கதைக்குப் பிந்தினதென்பதற்குத் தக்க
சான்றாகும். இவ்விதமான கதைகள் கட்டுவாரிடத்திலெல்-
லாம் ஒரு விசேஷமுண்டு. அவர்கள் தங்கள் கதைகளை முன்
பின் பொருந்தக் கட்டுவது மில்லை; தாமெடுத்துக்கொண்ட
விஷயத்தை நன்கு தாழிப்பதாமில்லை. இங்கே நம்மாழ்வா-
ருடைய புலமையையும் கவிச் சிறப்பையும் நாட்ட வந்தவர்,
தமது கதையால் அவற்றினை நாட்டாது, கண்ணன் கழலிணையை
எடுத்துச் சொன்னமையால் அந்தப் பாட்டோடு சங்கப்புலவர்
ஒக்கவிருக்கத் தகுதியின்றித் தடாகத்துள் வீழ்ந்தனர் என்றார்.
அகவே நம்மாழ்வாரது பெருமைக்கும் திருவாய்மொழிச்

சிறப்பிற்கு மன்றிக் கண்ணன் கழலிணையின் மகிமைக்கே சங்கப் புலவர்கள் தோற்றவர்களாவர்.

இனி, வள்ளுவர் இழிகுலத்தின ரல்லர் என்பதற்கு மற்று மொருகாரணம் கூறுதும். குறள் படிப்பவர் யாவர்க்கும் அதனை இயற்றிய ஆசிரியர் அக்காலத்திருந்த தமிழ் நூல்களில் மாத் திரமன்றிச் சமஸ்கிருத நூலிலும் வல்லராதல் நன்கு விளங்கும். குறளுக்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர் பலரும் இக் கருத்தினராதல் அவ்வுரைகளை வாசிப்பவர் அனைவரும் கண்டு கொள்ளலாகும். அவ்வாசிரியர்களுள் பரிமேலழகர் கூறுவன சிலவற்றை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவாம்:—

424-ம் குறளுரையில் —

“இவைபற்றி யல்லது பகைவர் அற்றர் தாராமையின் இவையே பகையாவன வென்னும் வடநூலார் மதம்பற்றிக் குற்றமே அற்றந்தருடம் பகை என்றும், இவற்றதின்மையே குணங்கள் துண்மையாகக் கொண்டென்பார் பொருளாக என்றும் கூறினார்” எனவும்,

“அறம்பொரு ளின்ப முயிரச்ச நான்கின் திறந்தெரிந்து தேறப் படும்”

என்னும் 501-ம் குறளுரையில், அறவுபதை முதலிய இன்ன வென்று விளக்கியபின் —

“இவ்வடநூற் பொருண்மையை உட்கொண்டு இவர் ஓதிய தறியாது பிறரெல்லாம் இதனை உயிரெச்சம் எனப் பாடந்திரித்துத் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே உரைத்தார்” (இவ்வுபதைகள் சாணக்கியரியற்றிய அர்த்த சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டுள்ளன. புத்தகம் I, அதிகாரம் 9.) எனவும்,

662-ம் குறளுரையில் —

“தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் அமைச்சப்பூண்ட வியாழ வெள்ளிகளது துணிபு தொகுத்துப், பின் நீதி நூலுடையார் கூறியவாறு கூறுகின்றமையின், ஈண்டு வினைத் தூய்மையும் உடன் கூறினார்” (இங்கே குறித்த நீதிநூல்கள் காமரத்தகம், சாணக்கியம் முதலியன.) எனவும்,

காமத்துப்பால் முகவுரையில் —

“இது (காமவின் பம்) புணர்ச்சி, பிரிவென இருவகைப் படும். ஏனை இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்பனவோ வெணின், இவர் (திருவள்ளுவர்) பொருட்பாகு பாட்டினை அறம் பொருள் இன்பமென வடநூல் வழக்குப்பற்றி ஒதுதலான், அவ்வாறே அவற்றைப் பிரிவின்கண் அடக்கிவருதல்” எனவும்,

1330-ம் குறளுரையில் —

“ஈண்டுப் பிரிவினை வடநூல் மதம் பற்றிச் செலவு ஆற்றுமை விதுப்புப் புலவியென நால்வகைத் தாக்கிக் கூறினார்” எனவும் கூறுவர் பரிமேலழகர்.

இவ்வாறு அவர் கூறுவன இன்னும் பலவுள. இவற்றால் திருவள்ளுவர் வடமொழியிலுள்ள ஸ்மிருதிகளும், அர்த்த சாஸ்திரங்களும், காம சாஸ்திரங்களும் நன்கு கற்றவரென்பது விளங்குகின்றது. திருவள்ளுவர் குலத்தாற் பறையையிருந்தால் வடமொழியிலுள்ள ஸ்மிருதிகளும் அர்த்த சாஸ்திரங்களும் கற்றல் முடியாது. சாஸ்திரங்களைக் கற்றலென்? வடமொழிப் பயிற்சி அடைவதே கூடாதென்னலாம். ஸ்மிருதிகளும் அர்த்த சாஸ்திரங்களும் கற்பவர் அரசரும் அரசர்க்கு அமைச்சுத்தொழில் பூணும் பிராமணர் முதலாயினருமே யாதலின், அவைகளிற் பயிற்சி மிக்க திருவள்ளுவர் நல்ல உயர்குலத்தினராதல் வேண்டும். “தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்” என்ற செய்யுளிலும், பிறவிடத்தும் திருவள்ளுவரைத் தேவர் என்று கூறுவதும் நாயனார் என்று கூறுவதும் அவர் உயர்குலத்தாராதலைக் காட்டும். நேமிநாத விருத்தி திருவள்ளுவரைத் திருவள்ளுவ தேவரென்னும். (நேமி. சொல். கூ) இனி, தேவர் என்னும் பதம் பெரும்பான்மையும் அரசர் பெயரோடும் அரசுகுலத்தில் வந்தோர் பெயரோடுமே ஒட்டி வருகின்றது; திருத்தக்க தேவர், திரிபுவன தேவர், ராஜராஜ தேவர் என்பன காண்க.

இனி, வள்ளுவர் என்னும் பெயர் சாதிப்பெயரும் காரணப் பெயரு மன்றாயின், வேறு யாது, என்றால், அஃது இயற்பெயராகும். ‘திருவள்ளுவமாலை முதலிய நூல்களில், வள்ளுவர் என்னும் பெயரே பயின்றுவருதல், அஃது இயற்பெயராதலைக் குறிக்கும். தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தில் வரும்

“சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்”

என்னும் சூத்திர வுரையில், வினைக்கொருங் கியலுங் காலைச் சிறப்புப் பெயருக்குப் பின்பே இயற்பெயர் வரு மென்பதற்கு உதாரணமாகச் சேனாவரையும் நச்சினூர்க்கினியரும் “தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன்” என்பதைக் காட்டியுள்ளார். இதனால் அவர்கள் இருவரும் திருவள்ளுவ என்பதை இயற் பெயராகக் கொண்டமை தேற்றம். வள்ளுவன் என்னும் பெயர் திருக்குற ளாசிரியர்க்கன்றி வேறு பிறர்க்கும் இயற்பெயராய் வந்துளதோ வெனின், பலர்க்கு வந்துளது. புறநானூற்றில் . நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்னும் பெயர் வந்தது. இங்கு நாஞ்சில் என்பது ஒரு மலையின் பெயர் ; வள்ளுவ னென்பது அம்மலைக்குத் தலைவன் பெயர். இவனை ஒரு சிறைப் பெரியனார், மருதன் இளநாகனார், கருவூர்க் கதப்பிள்ளை முதலியோர் பாடியுள்ளார். தாமிர சாசனங்களிலும் வள்ளுவன் என்னும் பெயர் வந்துளது. சிறீவள்ளுவன் கோதை என்னும் சேரரசனால் வழங்கப்பட்ட வட்டெழுத்துத் தாமிர சாசனங்கள் சிலவுள. ம-ள-ள-ஸ்ரீ, மு. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார் எழுதிய “தமிழாராய்ச்சி” (Tamil Studies) என்னும் புத்தகத்தில், கஉஎ - ம் பக்கம் பார்க்க. இப்போதும் மலையாளத்தில் வள்ளுவனாடு என்றொரு நாடுளது. இது வள்ளுவனுடைய நாடென்று பொருள்படும். இங்கே வள்ளுவ னென்பது இயற்பெயரே. இவற்றால் வள்ளுவ னென்னும் பெயர் மலையாள தேசத்தில் இயற் பெயராய் வழங்கி வந்தது செவ்வனே நாட்டப்படும். இவை திருவள்ளுவர் என்னும் பெயரை இயற்பெயராகக் கொள்வதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

மலையாள தேசத்தைப் பற்றிப் பேசவே திருவள்ளுவர் பிறந்து வளர்ந்த நாடு யாதென்னும் கேள்வி ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. திருவள்ளுவர் பிறந்து வளர்ந்தது மயிலாப்பூரில் என்பர் பலர். அவர் கூற்றுக்குக் கபில ரகவலன்றி வேறு ஆதாரம் உளதாகக் காணவில்லை. கபிலரகவல் ஒரு கட்டு நூல் ; பிற்காலத்துச் செய்யப்பட்டது. கடைச் சங்கத்தில் விளங்கிய

கபிலர் பிறந்தது வாதவூரில் * ; கபில ரகவலிற் சொல்லுமாறு
திருவாரூரி † லன்று. திருவள்ளுவமாலையில்,

“உப்பக்க நோக்கி யுபகேசி தோண்மணந்தான்
உத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—இப்பக்கம்
மாதாறு பங்கி மறுவில் புலச்செந்நாப்
போதார் புனற்கூடற் கச்ச”

எனவரும் பாட்டுத் திருவள்ளுவரை மதுரையைச் சார்ந்தவராகக் கூறும். வள்ளுவர் என்னும் பெயர் சேரநாட்டில் பயில வழங்கினது இவரைச் சேரநாட்டைச் சார்ந்தவராகக் காட்டும் போலும். பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் மிகுதியும் வளர்ச்சியடைந்தது சேரநாட்டிலா யிருப்பதும், இப்போது நமக்குக் கிடைத்துள்ள பழந்தமிழ் நூல்கள் பல சேரநாட்டைச் சார்ந்தவையாதலும் சிறந்த தமிழ்ப் புலவரான வள்ளுவரைச் சேரநாட்டாரென்று கொள்ளுவதற்கு ஒருவாறு துணையாகுமன்றோ?

இங்கே கூறிய என்னுடைய கூற்றுக்களையும் இதுவரையும் நம்பிவந்த கொள்கைகளையும், கோட்டமில்லாத மனத்தோடாராய்ந்து, ஆதார முள்ளவை எவை, ஆதாரமில்லாதவை எவை, யுத்திக் கியைந்தவை எவை, இயையாதவை எவை என்று ஒரு துணிபுக்கு வரும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். என்ன கொள்கைகளுள் சிலவற்றிற்கு அல்லது பலவற்றிற்கு நான் எடுத்துக் கூறும் சாட்சி போதியதன்றென்று சிலருக்குப் புலப்படலாம். அதற்கு யாரென்ன செய்யலாம்? இப்போதகப்-

* நீதிமா மதுக நீழ் நெட்டிலே யிருப்பை யென்றோர்
காதல்கூர் பனுவல் பாடுந் கபிலனார் பிறந்த மூதூர்
சோதிசேர் வஞள நீழற் சிலம்பொலி துளங்கக் காட்டும்
வேதநா யகனார் வாழும் வியன்றிரு வாத ஆரால்.

(திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல், 27 - வது ஞாபேபேதேசஞ் செய்த திருவிளையாடல், 3.)

† தொண்டைமண் டலத்தில் வண்டமிழ் மயிலைப்
பறைய ரிடத்தில் வள்ளுவர் வளர்ந்தனர்
அரும்பார் சோலைச் சுரும்பார் வஞ்சி
அதிக னில்லிடை யதிகமான் வளர்ந்தனன்
பாருநர் நீர்நாட் டாரூர் தன்னில்
அந்தணர் வளர்க்க யானும் வளர்ந்தேன்.

(கபிலரகவல்.)

பட்டுள்ள சாட்சிகளைக் கொண்டுதானே நாம் ஒரு துணிபுக்கு வரவேண்டும், சாட்சி போதாதென்று தள்ளிவைத்தல் அழகன்று. உள்ள சாட்சிகளைக்கொண்டு ஒரு துணிபுக்கு வருவோமாயின் அத்துணிபு மற்றொரு விஷயத்தை கிரீணயஞ்செய்தற்கு மேதுவாகி நமதறிவை விர்த்திசெய்வதற்குக் காரணமாகும்.

தி. த. கனசகந்தரம் பிள்ளை.

கலித்தொகை — ஐயநீக்கம்

முன்னுரை: ‘கற்றறிந்தோர் போற்றுங் கலி’த்தொகையினை நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்த காலஞ்சென்ற என் நண்பர் ஸ்ரீமான் S. இராதா கிருஷ்ணையர் அவர்கட்கு, அத்தொகையினைத் ‘தொகுத்தார்’, ‘இயற்றினார்’ ஆகிய இருவேறு பகுதியினைரைப்பற்றி எழுந்த ஐயங் காரணமாக முன்னர் இஃது எழுதப் பெற்றது. பின்னர் இவ்வாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாயிருந்த ‘கலித்தொகை ஏட்டுப்பிரதி’ யினையும் என் நண்பர் ‘பெயர் விழையான்’ என்பாரிடமிருந்து தருவித்துக் காட்ட ஐயரவர்களின் ஐயம் நீங்கிற்று. அன்றோர் ஐயம் நீங்கவே பன்னாள் சோர்வாக விடப்பெற்ற இவ்வாராய்ச்சி பிறர்க்கும் பயன்படுமாறு கருதிச் சில நண்பர் வேண்டுகோளின்படி இப்போது வெளியிடலாயிற்று.

ஏடு: ஐயரவர்களுக்குக் காட்டிய ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியார் உரையுடன் முற்றிய (பூரணமான) கலித்தொகை ஏடு ஒன்று — 16½ அங்குல நீளமும் 2½ அங்குல அகலமுமுடைய 535 பக்கங்களைக்கொண்டது; பக்கம் ஒன்றினுக்கு வரி 11 உடையது: இற்றைக்கு 229 வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பெற்றது. [கோல்லம் அாகுயிச - ம் ஆண்டு விபவ வருஷம் புரட்டாசிமாசம் 22] அவ்வேட்டில், நூல்தொகுத்தார், இயற்றினார், கோப்புமுறை, நூற்பெருமை என்பவைகளைப்பற்றி அடியிற் காட்டிய பாக்கள் வரையப் பெற்றுள்ளன.

கலி கண்டார்

- I. ‘பெருங்கடுங்கோ பாலை குறிஞ்சி கபிலன் மருதனின நாகன் மருத — மருஞ்சோழ னல்லுத் திரன்முல்லை நல்லந் துவனெய்தல் கல்விவலார் கண்ட கலி.

கவி கோப்புமுறை

2. 'போக்கெல்லாம் பாலை புணர்த னறுங்குறிஞ்சி
யாக்கமளி யூட லமர்மருத — நோக்கொன்றி
யில்விருத்தன் முல்லை யிரங்கியபோக் கோரெய்தல்
புல்லுங் கலித்தொகை கோப்பு.'

கவி தொகுத்தான்

3. 'நாடும் பொருள்சான்ற நல்லந் துவனாசான்
குடுபிறைச் சொக்கன் றுணைப்புலவோர் — தோடுபோந்து
கூட்டுணவே வாழ்த்தோடு கொங்காங் கலியினையே
யூட்டினான் ஞாலத் தவர்க்கு.'

கலியின் பெருமை

4. 'திருத்தகு மாமுனிசிந் தாமணி கம்பன்
விருத்தக் கவிவளமும் வேண்டேந் — திருக்குறளோ
கொங்குவேண் மாக்கதையோ கொள்ளேம் நனியார்வேம்
பொங்குகலி யின்பப் பொருள்.'

[இவற்றுள் இரண்டாம் பாட்டுள் நான்காம் அடி
'புல்லுங் கலிமுறை கோப்பு' என்றிருப்பதாகவும், அது கொற்-
கைப் பிரதியில் கண்ட பாடம் எனவும் தென்னாட்டு நண்பர்
ஒருவர் எனக்கு வரைந்துள்ளார்] இந் நான்கு வெண்-
பாக்களும் ஏட்டின் முகதலையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.
யாவரால் இவை பாடப்பட்டன என்பது ஆராய்தல் வேண்டும்.
இவற்றால் கலித்தொகை 'பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை,
நெய்தல்' என்ற முறையே ஐந்திணையாகக் கோக்கப்பெற்ற
தென்பதும், அவ்வைந்திணையினையும் பாடினோர் முறையே,
'பெருங்கடுங்கோ, கபிலன், மருதனிளநாகன், சோழன்,
நல்லுத்திரன், நல்லந்துவன்' என ஐவர் ஆவர் என்பதும்,
அவ்வைவருள் 'ஆசிரியன் நல்லந்துவன்' என்பார் அந்-
தொகைக்குரிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடி, அவ்வைந்திணையும்
முறையாகக் கலித்தொகை என்ற பெயருடன் தொகுத்தார்
என்பதும் பிறவும் நன்கு புலனாகின்றன.

இனி, இந்நான்கனுள் இரண்டாம் பாட்டுக் கலித்தொகை
ஒன்றற்கே உரியதாதலை அறிஞர் நன்குணர்வர், திணை நூல்-
களுள் பாலைத் திணையை முதலாக வைத்து யாக்கப்பெற்ற
நூல் பிற இன்மையின். இங்ஙனமாகவும் இவ் வெண்பா சிறிது

சிறிது பாடபேதமாக இம் முறைவைப்பே தன் வைப்பாக் கொண்டதாக நாற்கவிராச நம்பி அகப்பொருள் விளக்க மூல் ஏட்டிலும், உரை ஏட்டினிறுதியிலும் காணப்படுகின்றது; அச்சிடப்பட்டு மிருக்கின்றது. [அகப்பொருள் விளக்கம், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப்பதிப்பு, 187-ம் பக்கம்; களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் பதிப்பு, 179 - ம் பக்கம்.] அகப் பொருள் விளக்க நூலுடையார் தாம் கொண்ட திணை முறை வைப்போ, 'குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல்' என்பது. 'சொல்லி ரித்த நூலின் றெகை' என்ற ஈற்றடி வேறுபாட்டினைக் கொள்ளினும், இந் நேரிசை இத்தொகை ஒன்றனுக்கே யுரித்தாதலைப் பாவை நோக்கி யுணர்க. ஆகவே, அகப் பொருள் விளக்கச் சூத்திரம் வகுத்து உரையும் எழுதினார் என்று சொல்லப்படும் நாற்கவிராச நம்பி என்பார் இருந்த பாண்டியன் குலசேகரன் காலத்திலேயே இப்பாட்டு வழங்கியிருத்தல் ஓர்க. இஃதொன்றே !

நான்காம் பாட்டாகிய 'திருத்தகுமாமுனி' என்பது சில பாட பேதங்களுடன் சீவகசிந்தாமணி உரையேட்டின் இறுதியில் காணப்படுகின்றது; அச்சிடப்பட்டு மிருக்கின்றது; [சிந்தாமணி இரண்டாம் பதிப்பு, 916-ம் பக்கம்]. பாடபேதம் ஒரு புறமிருக்க, இஃது ஓர் பழம்பாட்டே என்பது நிறுவப்பெறும். இம் முறையான் இவ்விரண்டுபாட்டினைச் சார்ந்திருக்கும் கலித்தொகையின் தொடர்பான ஏனைய இரண்டு வெண்பாக்களும், புராதன ஏட்டில் காணப்படும் விதத்தில், பழையனவாகவே நிச்சயிக்கப்படும்.

அங்ஙனமாயின் இத் தொகையினை முதன் முறையாக அச்சிற் பதிப்பித்துத் தமிழுலகிற்குப் பேருபகாரஞ் செய்த ஸ்ரீமான் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் இப்பாட்டுக்களைக் காட்டாமை என்னையெனின், கலித்தொகை உரைமுற்றிய பிரதி ஒன்றேனும் அக்காலத்தே அவர்க்குக் கிட்டாமையானும், 'அங்கொரு பகுதியும், இங்குச் சில பகுதியுமாகக் கிடைக்கப்பட்ட' உரை அபூர்த்தியான சில பிரதிகளில் இவை காணப் படாமையானும் என்க. பூரணமான உரைப் பிரதி இன்மையால் நேர்ந்தவையும் பிறவும், கலித்தொகை அன்றோர் பதிப்புரை 23-29-30-ம் பக்கங்களை நோக்கப் புலனாகும். 'தொகுத்தார்', 'நூல் கோத்தார்', 'பாட்டால்

தொகுக்கப் பட்டது' எனப் பன்முறை இத் தொகை உரையாசிரியரும் பிறநூல் உரையாசிரியரும் எழுதியிருப்பதனையும் நோக்கியுணர்க.

ஒரு தொகையாகப், பல நூல்களினின்றும் திரட்டப் பெற்ற பாக்கள் 'செய்யுட் கோவை' [இது 'சான்றோர் செய்யுட் கோவை' எனவும் 'அகத்திரட்டு' எனவும் வழங்கும்]. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் ஆகிய ஆசிரியர் இளம்பூரண வடிகளால் எடுத்துப் பாராட்டப் படுகின்றது. புறத்திரட்டு, பன்னூற்றிரட்டு என வழங்கப் பெற்றார்போன்று, பலர் பாடிய பற்பல வகையுற்ற பாக்களுள் கலிப்பாக்களைத் தந்தொகைக்கு ஏற்பக் கொண்டு, திணைக்கு உட்படுத்தி, வரம்பிட்டு முறைப்படச் செப்பஞ் செய்து, அமைத்துத் தொகுத்தார் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார்.

இதனை, 'மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்' என ஒன்று இக்காலத்து நிறீதிய சீமான் பாண்டித்துரைத்தேவர் என்பார், காசிகண்டம் தீர்த்த மகிமைபுரைத்த வத்தியாயம் 7-ம் செய்யுளாக உள்ள 'சத்தியந் தானஞ் சம்மதம்' என்றதைத் தமது 'பன்னூற்றிரட்டு' என்னும் நூலுள், இடத்திற் கேற்றவாறு 'ஒழுக்கம்' என்னும் அதிகாரத்துப் பத்தாம் செய்யுளாக அறத்துப் பாலுள் தொகுத்து அமைத்தமை ஒப்பக் கொள்க. இங்ஙனம் தொகுத்தமைத்தலை நுண்ணறிவொடு நோக்கலே சிறப்புடைத்து. உதாரணமாக, கலித்தொகையில் வரும் கலிவெண்பாக்கள் எட்டு; அவற்றுள் நான்கு பாட்டினை, முதலாவதாக உள்ள பாலைத் திணையுள் அவ்வாறு பாட்டுக்கு ஒன்றாக முறையே, 6-12-18-24 என்ற இலக்கப் பாட்டாகவும், இரண்டாவதாக உள்ள குறிஞ்சித் திணையுள் முதல், இடை, கடைபுள் முறையே ஒவ்வொன்றாக மூன்று பாட்டினை, 1-15-29 என்ற இலக்கப் பாட்டாகவும், முல்லைத் திணையுள் ஒன்றினை, 11 என்ற இலக்கப் பாட்டாகவும் வைத்தமைத்தமை காண்க. இவற்றின் காரணம் உய்த்துணர்க. இங்ஙனம் அமையப் பெற்றவை பல. ஆசிரியத்தால் ஒவ்வோர் பகுதியைக் குறைவறப் பாடினார் பாடல்களை ஒவ்வோர் திணையென வகுத்துத் தொகுத்தமைக்கு ஐங்குறு நூறு ஒரு சிறந்த உதாரணமாக. கலிவகையின் தொகுப்பே பற்றாக உட்கொண்டு தொகுக்கப்

பெற்ற இத்தொகை பாலே, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்ற ஐந்திணைக்கும் முறையே 35-29-35-17-33 பாக்களைக் கொண்டு எண் மொத்த அளவில், கடவுள் வாழ்த்து ஒன்று உளப்பட, 150 ஆக முடிவுற்றது.

அங்நனமாக, 'அளவிலா வியப்புடன் கலித்தொகைக்கு உரையெழுதிய உச்சிமேற் புலவர்கோள் நச்சினர்க்கினியர் மேலே கண்ட ஐவர் பெயரையும் எங்கேயாவது குசிப்பித்திருக்கக் கூடாதா', என்பார்க்கு, அவ் வுரையாசிரியர் இந்நூலில் ஓரிடத்தா? பல்வேறிடங்களில் இவ் வுண்மையைச் சூசிப்பித்துள்ளார்; துணுகியாராயின் அவை தெற்றென விளங்கும் எனக் கூறிவிடுக்க. அவ்விடங்களுள் சில ஈண்டுக் காட்டுதும்:

I. கடவுள் வாழ்த்து. 'ஆகலின் ஈண்டு..... ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் கோத்தார். [கலித்தொகை, பக்கம் 6.]

II. (நெய்தற்கலி, 25) 'சொல்லெச்சமும் குறிப்பெச்சமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுள் செய்தார்.' [கலி. பக்கம் 449.]

III. 'இம்முறையே கோத்தார் நல்லந்துவனார்' [கலி. இறுதி - பக்கம் 487.]

IV. 'இத் தொகையில் ஒத்தாழிசை செய்தார் [கலி. பக்கம் II, வரி 14.]

அற்றேல், 'ஊர்க்கானிவந்த' என்ற பாட்டுள் 'ஞாழல் முடித்தாள்' என நெய்தற் றலைவிபோலவும், 'ஊர்க்கானிவந்த பொதும்பர்' என்றதனான் மருதத்துக்கண்டான் போலவுங்குறிக் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்த நிமித்தம் (உரிப்) பொருளாக முடித்தான்.' [கலித்தொகை பக்கம் - 170, வரி 10-13] என்ற இதனான், முடித்தான் என்பது யாவரைச் சுட்டியது எனின், அத் திணைக்குரிய பாவியற்றிய கபிலரைச் சுட்டியது என்க. பின் அப் பாட்டின் இறுதியுரையுள் 'இது புணர்தல் நிமித்த மாதலிற் குறிஞ்சியுட் கோத்தார்' [கலி. பக்கம் 171, வரி 22.] என்றதில், கோத்தார் என்பது ஆசிரியர் நல்லந்துவனரைச் சுட்டியது. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், கபிலர் பாடிய பல பாக்களுள் தந்தொகைக்கு வரம்பாக எடுத்துக் கொண்ட 29

கலிப்பாக்களுள் ஒன்றாக உள்ள இப் பாட்டினை வேறிடம் கோவாது திணைமயக்கமுள்ள தெனினும் உரிப்பொருள் உட்கிடையாக நாட்டிக் குறிஞ்சித் திணையுள்ளே கோத்தார் என்பது அறிக. பிறவும் இவ்வாறே விளங்க எடுத்தோதின் விரியுமாதலின் இவ்வளவிற சுருக்கலாயிற்று.

சே. சிவஞானம் பிள்ளை.

நன்னூற் கருப்பை *

பாயிரம்

‘ஆயிரமுகத்தான் அகன்றதாயினும் பாயிரம் இல்லது பனுவல் அன்றே’ என்பவாகலின், நிலந்தரு திருவின் பாண்டியன் மாகீர்த்தி அவைக்களத்து, அறங்கரை நாவின் அதங்கோட்டாசாற்கு அரிநபத் தெரித்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் நூல் செய்கின்ற காலத்துப் பாயிரங் கூறவந்த பனம்பாரனார், ‘தெற்கட்குமரி’ என்று எல்லை கூறியது யாது கருதியெனின், அது தீர்த்தமாகலானும், கேடிலதாகலானும் என்பது கருதியென்க. இதனைச் சகரர் வேள்விக் குதிரைநாடித் தொட்ட கடலகத்துப்பட்டுக் குமரியாறு பனைநாட்டொடுங் கெடுவதற்கு முன், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் நூல் செய்தாரென ‘வினையினிங்கி’ என்னும் பொருளதிகாரச் சூத்திரத்து நச்சினர்க்கினியர் கூறலானும் உணர்க. கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்க்கும் இதுவே உடம்பாடென்பது அவருரையானுங் காண்க.

இனிச் சிலப்பதிகாரஞ் செய்த இளங்கோவடிகளும், ‘நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோன் பெளவமும்’ என்னும் வேனிற் காதையிற் ‘பௌவம்’ என மாறுபடக் கூறினாரெனின், அவர் தொடியோன் ஆறு என்னுது ‘பௌவம்’ என்ற தூஉங் குமரியாறு கடல்கொண்ட பிற்காலத்தே தாஞ் சிலப்பதிகாரஞ் செய்ததெனத் தெற்றென விளக்கலானும், இதுவே கருத்தென அடியார்க்கு நல்லார் விரித்தலானு மோர்ந்துணர்க.

* இது காலஞ்சென்ற திருமயிலை வித்துவரன் சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் எழுதியது. இதை ‘நன்னூல் ஆராய்ச்சி’ என்றும் குறித்திருக்கின்றனர்.

அற்றுகலினன்றே, பாயிரங் கூறவந்த பனம்பாரனாரும் 'தெற்கட்குமரி' என வாளா கூறியது குமரியாறு கடல் கொண்டதற்கு முன்னரே ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் நூல் செய்தாரென்பதை விளக்குதற்பொருட்டே என்க. இதனானே இடைச்சங்கத்துங் கடைச்சங்கத்துந் தொல்காப்பியமே நூலாயினமை காண்க.

இக் கருத்துணராத நன்னூற்குப் பாயிரங்கூற வந்தாரும், அவர் கூறியவாறே கூறிவிடுவது பொருளாமெனக் கருதிக் 'குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்' எனக் கூறியது குன்றக் கூறலாம் பிறவேனின், அற்றன்று, 'குணகடல் குமரி' எனக் கடலையும், 'குடகம் வேங்கடம்' என மலையையும் எல்லையாகக் கொண்டமை காண்க.

குமரி யென்பதனைப் பெளவமெனக் கொண்டமையைச் சிறுகாக்கைபாடினியாரும் தெற்குங் கடலெல்லை கூறியது, 'குமரியாறு கடல்கொண்ட பிற்காலத்துச் செய்தது' எனச் சிவஞானமுனிவர் கூறலானு முணர்க.

இனிச் சிலப்பதிகாரஞ் செய்த இளங்கோவடிகள் கூறிய, 'நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள் பெளவமும்' என்ற வேனிற் காதைச் செய்யுளையும், அதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் கூறிய உரையையும் உய்த்துணர்க.

பாயிரங் கூறுவார் எந்நூற்கும் பாயிரங் கூறுதல் அந்நூல் அரங்கேற்று மவைக்களத் தென்பவாகலானும், உரைகாரரும் பொருள் யாப் பணிகள் அக்காலத்து உள்ளனபோலும் எனத் தந்துணிபு உரையாமையானும், சிவஞான முனிவரும் தருக்க சங்கிரகத்து 'மங்கலங் கூறிய வழியும் நன்னூன் முதலியவற்றின் முடிபு காணமை' என்றும், 'நன்னூன் முதலியவற்றின் இடையூற்றின் மிகுதிப் பாட்டான் முடிவு பேறின்று' என்றும், ஆணை தந்தமையானும், அது அசம்பாவிதமென்றொழிக. இது கருதியன்றே பாயிரங் கூறுதல் நூற்கு இன்றி யமையாச் சிறப்பின தென்பதூஉ மென்க.

ஒருநெறி யின்றி:

இச்சூத்திரத்துக்கு உரைகாரர் படலவுறுப்பினையுடைய காப்பியங்களுட் பாட்டுடைத் தலைவனது சரிதையேயன்றி, மலை

கடல் நாடு முதலிய பல பொருட்டிறங்களும் விரவுதலும், பல பொருளை யுணர்த்தும் பொதுச்சொற்க ளொரோவழி யன்றித் தொடர்ந்து வருதலுங் காண்கவென விசேட வுரையிற் கூறினார்.

அற்றேல், ஒரு நெறியின்றி விரவிய பொருளென்பதற்குப் பாட்டுடைத் தலைவனது சரிதையேயன்றி மலை கடல் நாடு முதலிய பல பொருட்டிறங்கள் விரவுதல் காப்பியத்துக் கமைவதன்றி, இலக்கணநூற்குப் பொருந்தாமையானும், மேல் 'நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்கு' என்னுஞ் சூத்திரத்தோடு முரணுதலானும், நன்னூலார்க்கும் அஃது கருத் தன்மையானும் பொருந்தாமை யுணர்க.

தொகுத்தல் விரித்தல் :

மேல் வழிநூல் இன்னதெனக் கூறிய ஆசிரியர் வழிநூல் வகை நான்கெனக் கூறித் 'தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு' என்றார்.

மொழிபெயர்த்தல் பதினெண் மொழியுள் ஒன்றன்கண் இருப்பதாய ஒருபொருளைத் திருப்பிக் கூறலெனப்படு மன்றி, 'அதர்ப்பட மொழிபெயர்த்து' என்று, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறியதற் கொவ்வாது முரண்பட, மேற்கோளைச் சிதைத்து, வேறுபடுத்து மொழிபெயர்ப் பிலக்கணங் குன்றக் கூறிப் போந்தமை யறிக. இதனை விளக்கத் திராவிடப் பிரகாசிகை, நூலுடையார் கூறுதலும் காண்க.

எழுத்ததிக்காரம்

அதிக்காரம் என்பதற்கு முறைமை எனக் கொண்டவுரையாசிரிய ருரைகளை யுள்ளிட்டோ ருரைகளை மறுத்து, வடநூற்கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சேனாவரையர் கூறிய வுரையே சாலச் சிறந்ததெனக் காட்டுவர் நன்னூலுரைகாரரும். இதுவே சிவஞானமுனிவர்க்கும் உடன்பாடென்பதனைச் சூத்திர விருத்தியுள் காண்க.

2. எண் பெயர் :

எண்ணுதற்குப் பெயர் கருவியாகலின் அதனை முற்கூற வேண்டும் ; அங்ஙனங் கூறுமை முறையன்று. அற்றேல் 'படை குடி கூழமைச்சு' என்னுந் திருக்குறட்டுக்குப் பரிமேலழகரும்

செய்யுணைக்கி முறை பிறழக் கூற்றிற்றிலரோவெனின், இது நிறுத்தமுறை வேண்டிக் கூறவந்ததாகலின் மாறுகொளக் கூறலின்பாற்பட்டதேயாம் என்க இதனை இலக்கண விளக்கச் சூருவளியாரும், 'எண்ணு முறையும் போல்வன வற்றான் ஒரு பயனின்மையின், அவற்றை வகையுட்டேசர்த்துக் கருவி செய்தல் பயனில் கூற்றுமாறறிக' எனக் கூறலானு முணர்க.

6. உயிர்மெய் :

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர், ஆய்தமும், குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்களும் தமிழ்ச் சிறப்பெழுத் தாகலான், சார்பெழுத்து மூன்றையாமெனக் கருவி செய்திருப்பவும், தாம் அதனை யுணராத, உயிரளபெடை, ஐகாரக் குறுக்க முதலிய சில முதலெழுத்துக்களையும் உடனெண்ணிச் சார்பெழுத்துப் பத்தெனக் கருவி செய்தார்.

அற்றேல், கரும்பு நீண்ட வழியுங் குறுகிய வழியுங் கரும்பின் வேறன்மையானும், உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையும் ஐகாரக் குறுக்கமும் ஒளகாரக் குறுக்கமும் மகரக் குறுக்கமும் தத்தம் முதலெழுத்துக் ளாகிய உயிரும் மெய்யும் அன்றி வேறன்மையானும், உயிர்மெய் எனின் அவை ஒற்றொலி முன்னும் உயிரொலி பின்னாமையொலிக்கு மயக்கமே யன்றிப் பிறிதன்மையானும், பிறுண்டும் 'உயிர்மெய் மயக்களவின்றே' என்று கூறலானும் சார்பெழுத்து மூன்றையாமெனக் கூறி விடுக்க.

இனி, ஆய்தம் உயிருமாகாமல் மெய்யுமாகாமல் தனி நிலையாய் நிற்பதொன்றா மாகலானும், குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்கள் மகரக் குறுக்கம்போல ஒரு காரணம் பற்றிக் குறுகாது என்றும் இயல்பா யொலிக்கு முறைமையானுஞ் சார்பெழுத்து மூன்றையாமெனக் கொள்க.

அற்றுகலின்ன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் 'சார்ந்து வரன்மரபின் மூன்றலங் கடையே' என்றும், 'அவை தாம் — குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம்—ஆய்த மென்ற முப்பாற் புள்ளியு பெழுத்தோரன்ன' என்று கூறுதலுங் காண்க. போலியெழுத் தென்பதோர் எழுத்தின்றெனச் சிலஞான முனிவர் சூத்திர விருத்தியுட் கூறினமையான் யாம் ஈண்டு விரித்திலம்.

16. ஐ.ஒள இ உச் செறிய :

இவர் இனமில்லாத ஐகார ஒளகாரங்கட்கு இனங்கூறுகின்றதுழி, இகரவுகரங்களை முறையே நிரீஇயிறைப்போல, இனமில்லாத ய.ர.ல.வ.ழ.ளக்களாகிய இடையினத்தையும் உடனெண்ணி 'ஐ ஒள இ உச்செறிய முதலெழுத்திவ்விரண்டோரினமாய் வரன்முறை', என்றார். அற்றேல், யரலவழளக்களாகிய இடையினம் ஆறும் இனம் பெறுமையானும், அவற்றிளையும் உடனெண்ணிக் கூறுதல் மிகைபடக் கூறுதலாமாகலானும் முறையாவது யாங்ஙனமென்.ரொழிக.

17. தானமுயற்சி :

பிறப்புக் கூறுவான் ரொடங்கி முயற்சி முதலியவற்றிளையும் உடனெண்ணிக் கூறினார். வடநூலாரும் பிறப்பொத்த லொன்றையே இனமென்ற ராகலானும், பிறப்பிடமொத்த லிடையினம் ஆறுக்கும் பொது வன்றி மற்றையவற்றிற்கும் சிறந்ததன்மையானும், இது கருதியே தொல்காப்பியனாரும் பிறப்பியலை வேறு கூறினமையானும், இனமல்லன இனமாகா எனக் கூறிமறுக்க.

18. சிறப்பினு மினத்தினும் :

குறிலினது விகாரமே நெடிலாதலாற் குறில் முன்னிற்றல் பற்றிச் 'சிறப்பின்' என்றும், நெடில் இனமாய் அதன் பின்னிற்றல் பற்றி 'இனத்தின்' என்றும் கூறினாரெனவு முறைத்தார்.

அற்றேல் நன்னூலார் 'உயிருமுடம்புமா முப்பது முதலே' எனச் சூத்திரித்ததற் கேற்ப, அவ்வெழுத்துகண் நின்றமுறைக் கேதுவும் இச்சூத்திரத்தாற் கூறவந்தாராகலின், உயிர்மாத்திரைக்கே யெழுத்தெனக் கொள்ளின் மாறுகொளக் கூறலாய் முடியுமாகலான் அது பொருந்தாமையுணர்க.

இனி, வலியாரை முன்வைத்து மெலியாரைப் பின்வைத்தன் மரபாகலின் சிறப்பினென்றும், மெலியார் பின்னிற்றன் மரபாகலின் இனத்தினென்றும், இடையெழுத்தாறும் இடப்பிறப்பா நெுத்தலும் முயற்சிப் பிறப்பான் வேறுதலு முடைமையான் அவை யோரினமாயினவென்று முறைத்துக் கொள்க. அம்முதலென்றார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர், 'மெய்யினியக்கம் அகரமொடு சிவனும்' என்பது நோக்கி யென்க.

தி. சண்முகம் பிள்ளை.

முன்றுறையரையர் செய்த

பழமொழி உரை

க. அரிதவித் தாசின் றுணர்ந்தவன் பாதம்
விரிகடல் சூழ்ந்த வியன்கண்மா ஞாலத்
தூரியதனிற் கண்டுணர்ந்தா ரோக்கமே போலப்
பெரியத னாவி பெரிது.

என்பது : விரிந்த கடலாற் சூழப்பட்ட இடமகன்ற
உலகத்தின்கண் கெடுத்தற்கரிய குற்றத்தைக் கெடுத்துச்
சிறிதும் ஒழியாமன் முழுது முணர்ந்தவன் பாதத்தைத்
தமக்கு உரிமைப்பட ஆராய்ந்து உணர்ந்தவர்க்கு ஒக்கமே
யுளதாவது ; பேருடம்பினை யுடையதன் ஆவி பெரியது
போன்று என்றவாறு.

உ. கல்லாதான் கண்ட கழிநுட்பங் கற்றார்முற்
சொல்லுங்காற் சோர்வு படுதலான் — நல்லாய்
வினாமுந் துறாத வுரையில்லை யில்லை
கனாமுந் துறாத வினை.

எ. து. கற்றுவல்ல நல்லாதான் ஆராய்ந்து கண்ட மிக்க
நுண்மை கற்றார்முன்பு தான் சொல்லுங்காற் சோர்வுபடுத
லான், நல்லாய், வினா முற்படாத செப்புமில்லை, கனா முந்-
துறாத வினைகளுமில்லை ; ஆதலால், அவைபோலக் கல்வி முந்-
துறாத நுண்மையுணர்வுமில்லை எ. து.

ங. கல்வியி னாய கழிநுட்பங் கல்லார்முற்
சொல்லிய நல்லவுந் தீயவாம் — எல்லாம்
இவர்வரை நாட தமரையில் லார்க்கு
நகரமுங் காடுபோன் றுங்கு.

எ. து. கல்வியானாய் மிக்க நுண்மையறிவால் ஒருவன்
கல்லாதார் முன்பு சொல்லிய நல்ல பொருள்களுந் தீய பொ-
ருள்களாம் ; எல்லாப் பொருள்களாலும் விரும்பப்படாநின்ற
வரை நாடனே, தமரையில்லாதார்க்கு நகரமுங் காடுபோன்-
றதுபோல எ. து.

ச. கேட்பாரை நாடிக் கினத்தப் படும்பொருட்கண்
வேட்கை யறிந்துரைப்பர் வித்தகர் — வேட்கையால்
வண்டு வழிபடரும் வாட்கண்ணாய் தோற்பது
கொண்டு புகாஅ ரவை.

எ. து. தாழுரைக்கின்ற பொருளைக் கேட்க வல்லாரை
நாடித் தாம் சொல்லப்படும் பொருட்கண் அவர் விரும்புவ
ரென்பதனை யறிந்து சொல்லுவர் தெள்ளியார்; தம் காதலாலே
வண்டிகள் பூவென்று பிச்செல்லாநின்ற வொளியினை யுடைய
கண்ணாய், தோற்பவைகொண்டு அவையின்கட் புகாராதலால்,
அதுபோல எ. று.

டு. புலமிக் கவரைப் புலமை தெரிதல்
புலமிக் கவர்க்கே புலனும் — நலமிக்க
பூம்புன லுர பொதுமக்கட் காகாதே
பாம்பறியும் பாம்பின கால்.

எ. து. அறிவுமிக்கவரை அம்மிக்க அறிவினை ஆராய்ந்-
தறிதல் அறிவு மிக்கவர்க்கே யுளவாம்; நன்மை மிக்க பூம்புன-
லுரனே, சிறப்பில்லாத மக்கட்குத் தெரிதலரிது; பாம்பி-
னுடைய கால்களை தமக்கினமாகிய பாம்புக ளறியுமாதலான்,
அதுபோல எ. று.

சு. ஈனுலகத் தாயி னிசைபெறுஉ மஃதிறந்
தேனுலகத் தாயி னினிதனூஉம் — தானொருவன்
நாள்வாயு நல்லறஞ் செய்வார்க் கிரண்டிலகும்
வேள்வாய் கவட்டை நெறி.

எ. து. இவ்வுலகின்திறத்து ஆராய்வேமாகிற் புகழைப்
பெறும்; புகழைத் தவிர மறுமை யுலகின்றிறத்து ஆராய்வே-
மாகின் மறுமை யுலகமும் இனிதாம்; ஆதலான், நாடோறும்
நல்லறஞ் செய்யு மொருவர்க்கு இரண்டிலகமும் கவட்டை
நெறியின்க ணுளவாகிய கலியாணங்கள்போலும் எ. று.

எ. ஆஅ மெனக்கெளி தென்றுலக மாண்டவன்
மேஎந் துணையறியான் மிக்குநீர் பெய்திழந்தான்
தோஷ முடைய தொடங்குவார்க் கில்லையே
தாஅந் தரவாரா நோய்.

எ. து. மூவடி நிலங்கொடுப்பது எனக் கெளிதாமென்று
சொல்லிப் பண்டொருநாள் உலகமுழு தாண்ட மாவலியுந் தன்

மந்திரி சொல்லை விரும்புமளவு அறியானாய்ச் செருக்கினால் மிக்கு நீர்த்தானமாக நீர்வார்த்து உலகமெல்லா மிழந்தான்; ஆதலாற் குற்றமுடைய காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கு வார்க்குத் தமக்குத் தாம் தர வாராத நோய்களில்லை எ. று.

அ. எந்நெறி யானு மிறைவன்றன் மக்களைச்
செந்நெறிமே னிற்பச் செயல்வேண்டும் — அந்நெறி
மான்சேர்ந்த நோக்கினு யாங்க வணங்காருந்
தான்செய்த பாவை தனக்கு.

எ. று. எல்லாவற்றினுந் தந்தை தன் புதல்வனைச் செவ்-
விய நெறிமேல் நிற்கும்வகை அறிவுண்டாகச் செய்யவேண்டும்;
அச் செய்த நெறி, மான்சேர்ந்த நோக்கினாய், தனக்கே
தெய்வமார்துந் தான் செய்த பாவை; அது போலும், அத்
தந்தை தனக்கு எ. று.

க. திருந்தாய்நீ யார்வத்தைத் தீமை யுடையார்
வருந்தினு ரென்றே வயப்படுவ துண்டோ
அரிந்தரிகால் பெய்தமையக் கூட்டியக் கண்ணும்
பொருந்தாமண் ணா சுவர்.

எ. று. அவர்மேல் ஆர்வத்தை விட்டுத் திருந்தாய்
நீ நெஞ்சமே நம்மேற் றியமனத்தையுடையார் இவர் வருந்-
தினரென்று தமக்கு வயமாவதுண்டோ? அரிதானே யரிந்து
பெய்து சேரக் கூட்டிய விடத்துஞ் சுவரெடுக்கின்ற பொழுதே
பொருந்தாத மண் பின்னைப் பொருந்திச் சுவராகா; அது
போல் அவரும் பொருந்தார் எ. று.

க0. பெரியநட் டார்க்கும் பகைவர்க்குஞ் சென்று
திரிவின்றித் தீர்த்தார்போற் சொல்லி யவருள்
ஒருவரோ டொன்றி யொருப்படா தாரே
இருதலைக் கொள்ளியென் பார்.

எ. று. மிகத்தம்மை நட்பாகச் சேர்ந்து நட்புக்கொண்-
டார்க்கும் பகைவர்க்குஞ் சென்று மனத்தால் ஒரு வேறு
பாடின்றி மிக நட்பாயினார் போல இருதிற்றதாரையும்
வேறுபடுக்குஞ் சில சொற்களைச் சொல்லி, மற்று அவரு ளொ-
ருவரோடு பொருந்தி ஒருப்பட்டு உறுதியாயின செய்யா-
தார் இரண்டு தலையானுஞ் கூடுகொள்ளியோ டொப்பர் எ. று.

கக. மிக்குப் பெருகி மிகுபுனல் பாய்ந்தாலும்
உப்பொழிதல் செல்லா வொலிகடல்போல் — மிக்க
இனநல நன்குடைய வாயினு மென்றும்
மனநல மாகாவாங் கீழ்.

எ. து. மிகப்பெருகி யாறுகளின் மிகுநீர் புகப்பாய்ந்-
தாலும் ஒலி கடல் உவர்ப்பு நீங்காதவாறு போல, மிக்க இனத்-
தின் நன்மை மிகவுண்டாயினும் எஞ்ஞான்று மனத்தான்
நல்லவராக மாட்டார் கீழ்மக்கள் எ. து.

கஉ. விழுமிழை நல்லார் வெருள்பிணைபோ னேக்கம்
கெழுமிய நாணை மறைக்கும் — தொழுழையுள்
மாலையுண் மாலே மயக்குறுத்தா ளஃதாலச்
சால்பினைச் சால்பறுக்கு மாறு.

எ. து. விழுமிய அணியினையுடைய நல்லார் வெருண்ட
மான்பிணைபோன்ற நோக்கங்கள் ஆடவர்மாட்டுச் செறிந்த
நாணினைக் கெடுத்து மயக்கவல்ல; யழுனை என்கிற ஆற்றின்கண்
மாயவனையும் மயக்கத்தின்கண்ணே வீழப் பிஞ்ஞை யென்பாள்
தன் அழகினுன் மயக்குறுத்தினுள்; அம் மிகுதியை அதனினு
மிக்கதொன்று கெடுக்கு நெறி அதுவன்றோ 'எ. து.

இதனற் போந்த பொருள்: நிறையினால் மிக்கேம்;
ஆதலான் மயங்கேமென்று அறிவுடையார் மகளிரைச் சார-
வொழுக்கல் ஆகாது என்பதாம்.

கங. பாப்புக் கொடியாற்குப் பான்மேனி யான்போலத்
தாக்கி யமருட் டலைப்பெய்யார் — போக்கி
வழியராய் நட்டார்க்கு மாதவஞ்செய் வாரே
கழிவிழாத் தோளேற்று வார்.

எ. து. பாப்புக் கொடியையுடைய குருகுல வேந்தற்-
குப் போரின்கண் உதவி செய்தற்குத் தொடர்புடையனாகிய
பால்வண்ணன்போல, நட்டார்க்காகத் தாக்கிய போரின்கண்
தலைப்பெய்யாதே தம்முடைய நட்டார் பட்டதற்பின்
அவர்க்கு நன்றாகவென்று பெருந்தவஞ் செய்வார், விழாக்
கழிந்த ஆரிற் புதல்வரை விழாக்காண்டற்பொருட்டுத் தோண்
மேல் ஏற்றுவாரோ டொப்பர் எ. து.

கசு. தாநட் டொழுதற்குத் தங்கா ரெனவேண்டா
யார்நட்பே யாயினு நட்புக் கொளல்வேண்டும்
காநட்டு நாறுங் கதுப்பினுய் தீற்றுதோ
நாய்நட்டா னல்ல முயல்.

எ. து. தாம் பிறரோடு நட்புக்கொண்டு ஒழுகுதற்குத்
தருவர் தகார் என்று ஆராய வேண்டுவதில்லை ; யாவர் நட்பே
யாயினும் நட்பைக் கொளல்வேண்டும். எல்லாப் பூக்களையு
முடைய காட்டினை வென்று நாறுகின்ற மயிரினையுடையாய்,
தம்மைத் தீற்றுதோ நாயொடு நட்டால் அந் நாய் நல்ல
முயலினை எ. து.

கடு. அங்கண் விசம்பின் அகனிலாப் பாரிக்கும்
திங்கனும் தீங்குறுதல் காண்மொல் — பொங்கி
அறைப்பா யருவி அணிமலை நாட
உறற்பால யார்க்கு முறும்.

எ. து. அங்கண் விசம்பினின்று மிக்க நிலாவைப் பரப்பும்
மதியமும் பாம்பினுற் றீங்குறுதல் காணரின்றேம்; ஆதலால்,
கற்பாறையின்கண் மிக்கு வந்து பாயாநின்ற அருவியையுடைய
மலை நாடனை, தமக்கு உறக்கடவ துன்பங்கள் யாவர்க்கும்
வந்துறும் எ. து.

கசு. நண்பொன்றித் தம்மாலே நாட்டப்பட்ட டார்களைக்
கண்கண்ட குற்ற முளவெனினுங் காய்ந்திலார்
பண்கொண்ட திஞ்சொற் பணைத்தோளா யாருளரோ
தங்கன்று சாக்கறப் பார்.

எ. து. நண்பு செய்து தம்மாலே நாட்டப்பட்டடார்களைத்
தம் கண்காண அவர் செய்தகுற்ற முளவாயினும் வெகுளார் ;
பண்கொண்ட திஞ்சொற் பணைத் தோளாய், தம் கன்றிற்குப்
பால் கொடாதே அது சாம்வகை பசுவினைக் கறப்பார் யாவ
ருளர் எ. து.

கஎ. உள்ள தொருவர் ஒருவர்கை வைத்தக்கால்
கொள்ளும் பொழுதே கொடுக்கதாம் — கொள்ளார்
நிலப்பொரு ளென்றதனை நீட்டித்தல் வேண்டா
புலைப்பொரு டங்கா வெளி.

எ. து. தமக்கு உள்ளதொரு பொருளை ஒருவர் தங்கை-
யின்கண் வைத்தக்கால் அப்பொருளை வைத்தவர்கள் வேண்டிய

போதே வைக்கப்பட்டார் தாம் கொள்ளாதே கொடுக்க;
தமக்கு நிலைமையுடைய பொருளென்று கருதி அவர்க்குக்
கொடாதே நீட்டித்தல் வேண்டா. புலையர் மாட்டுள்ள பொருள்
அடங்காவாய் வெளியாம்; ஆதலான் அடைக்கலப் பொருளை
மறைக்கவியலாது எ.று.

கஅ. தக்காரோ டொன்றித் தமரா யொழுகினார்
மிக்காரா லென்று சிறியாரைத் தாந்தேரார்
கொக்கார் வளவய லூர தின்னலாமோ
அக்காரஞ் சேர்ந்த மணல்.

எ. து. தக்காரோடு பொருந்தி மற்றவர்க்கு உறவா
யொழுகினாராதலால் இவர் மிக்க குணத்தை யுடையராவர்
என்று கருதிச் சிறிய குணத்தை யுடையாரைத் தாம் தேற
லாகாது; மாஞ்சோலையால் நிறையப்பட்ட வளவயலூரனே,
அக்காரமாகிய பாகினோடு சேர்ந்த மணலைத் தின்னலாமோ,
ஆதலான் எ.று.

கக. கறுத்தாற்றித் தம்மைக் கடியசெய் தாரைப்
பொறுத்தாற்றிச் சேறல் புகழால் — ஒறுத்தாற்றில்
வாறோங்கு மால்வரை வெற்ப பயனின்றே
தாறோன் றிடவருஞ் சால்பு.

எ. து. கோபத்தின்கண்ணே மிக்குத் தமக்குக் கொடி-
யவா யிருப்பன செய்தாரையும் பொறுத்துச் செலுத்துவது
புகழாவது; ஒறுப்பின்கண்ணே மிக்கொழுகின், வாறோங்கு
மால்வரை வெற்பேன, அதனான் ஒரு பயனில்லை; தான்
பிறரைப் பொறுக்கும் பொறையான் வருவது சால்பாவது
எ.று.

உ௦. காவலனை யாக வழிப்பட்டார் மற்றவன்
ஏவல் வினைசெய் திருந்தார்க் குதவடுத்தல்
ஆவணைய நின்றதன் கன்று முலையிருப்பத்
தாயண ருன்கவைத் தற்று.

எ. து. அரசனைத் தமக்கு நட்பாம்வகை வழிபட்டொ-
ழுகினார் மற்றல்வரசனால் ஏவப்பட்ட வினைசெய்திருந்த பிறர்க்கு
உதவியை யடுத்து மற்றவரார் காரியங்கோடல் தன்னை

அணையாரின்ற ஆவினை அதன் கன்று முலையைத் தவிரத்
தாய் அணலைச் சுவைத்தாற் போல்வ தொன்று எ. று.

உக. உரைமுடிபு காணுன் இளமையோ னென்ற
நரைமுது மக்க ளுவப்ப — நரைமுடித்துச்
சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை
கல்லாமற் பாகம் படும்.

எ. து. தம்முள் மறுதலையாயினர் இருவர் தமக்கு
முறைமை செய்ய வேண்டி வந்து சில சொற் சொன்னால் அச்
சொல்லின் முடிவு கொண்டே ஆராய்ந்து முறை செய்ய அறிவு
நிரம்பாத இளமைப் பருவத்தான் என்று இகழ்ந்த நரை
முதுமக்கள் உவக்கும்வகை நரைமுடித்து வந்து முறைவேண்டி
வந்த இருதிறத்தாருஞ் சொல்லிய சொற்கொண்டே ஆராய்ந்-
தறிந்து முறை செய்தான் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்-
னுஞ் சோழன்; ஆதலால் தத்தங் குலத்துக்குத் தக்க விச்சை-
கள் கற்பதற்கு முன்னே செம்பாக முளவாம் எ. று.

உஉ. உரைத்தாரை மீதுரா மீக்கூற்றம் பல்லி
நெறித்த சினைபோலு நீளிரும் புன்னைப்
பொரிப்பூ விதமுறைக்கும் பொங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
நரிக்கூக் கடற்கெய்தா வாறு.

எ. து. தம்மால் அடர்த்துச் சொல்லப்பட்டாரைச்
செயலால் அடர்க்கமாட்டாது வாயால் அடர்த்துச் சொல்லுஞ்
சொல்லு, பல்லியினுடைய முட்டையை நெறித்தாற்போலும்
மலர்ந்த நீளிரும் புன்னையினுடைய பொரி நிறம்போன்ற பூக்-
களினுடைய இதழ்கள் பெய்யாரின்ற பொங்குநீர்ச் சேர்ப்-
பனே, நரியின் கூப்பீடு கடலினோசையைத் தாழ்படுக்க மாட்-
டாதவாறு போலும் எ. று.

உங். அருமை யுடைய பொருளுடையார் தங்கண்
கரும முடையாரை நாடார் — எருமைமேல்
நாரை துயில்வதியு மூர குளந்தொட்டுத்
தேரை வழிச்சென்றா ரில்.

எ. து. பெறுதற் கரிய பொருள் யாதானும் ஒன்றினை
யுடையார் தம்மாட்டுக் கொள்ளுங் கருமமுடையாரை ஆராய
வேண்டுவதில்லை; எருமை மேல் நாரை துயில் வதியும் ஊரனே,

குளத்தைத் தோண்டி அதன்கண் உறைதற்குத் தேரையுள்ள இடந் தேடிச் செல்வாரில்லை எ.று.

உச. இசைவ கொடுப்பது உ மில்லென் பது உம்
வசையன்று வையத் தியற்கை யதென்றிப்
பசைகொண் டவனிற்கப் பாத்துண்ண னாயின்
நசைகொன்றான் செல்லுலக மில்.

எ. து. தனக்கியன்றன கொடுத்தலும் இல்லாதன இல்லை
யென்றலும் ஒருவர்க்குக் குற்றமன்று, உலகத்தார் செயலே;
அவ்வகையன்றி, இவன் எனக்குப் பசைபடுவன் என்று தன்
மனத்திற் கொண்ட ஒருவன் நிற்பக்கண்டும் அவனுக்குப்
பகுத்துண்ணுதலைத் தவிர்க. நசையாற் பிறரைத் துன்ப
முறுத்தினாற்குச் செல்லும் மறுமையுலகத்தின்கண் இன்பமில்லை;
ஆதலால், பசைகொண்டவற்குப் பகுத்துண்க எ.று.

உடு. உரிதனிற் தம்மோடு முந்தமை கண்டு
பிரிவின்றிப் போற்றப் படுவார் — திரிவின்றித்
தாம்பெற் ததனா லுவவார் பெரிதாகழிற்
பாம்புகாண் பாரு முடைந்து.

எ. து. உரிமையால் தம்மோடு பிரிவின்றிப் பயின்று
பழகினமை கண்டு பாதுகாக்கப்படுவார், மனத்தின்கண் ஒரு
வேறுபாடின்றிப் பாதுகாப்பானால் தாம்பெற்ற பொருளினுன்
உவவாது பின்பும் ஆசைப்படாநிற்பர், பெரிதாகழ்ந்தாற் பாம்பு
காண்பாரையும் உலகம் உடைத்து; ஆதலாற் பெற்றதனின்
உவக்க எ.று.

உசு. விடலரிய துப்புடைய வேட்கையை நீக்கிப்
படர்வரிய நன்னெறிக்க ணின்றார் — இடருடைத்தாய்ப்
பெற்ற விடக்கு துகர்தல் கடனீந்திக்
கற்றடியு ளாழ்ந்து விடல்.

எ. து. விடுதற்கரிய துகர்வினை விரும்பும் வேட்கையை
நீக்கி ஒழுகுதற்கரிய நன்னெறியாகிய தவத்தின்கண் நின்றார்,
மெய்ப்பிணியால் தமக்கு இடர் வந்த காலத்தின்கண் அழிந்து
தாம் கொண்ட சிலத்துக்குக் குற்றமாம்படி, பெற்றதொரு
விடக்கைத் தின்றுய்தல், கடலை நீந்தியேறிக் கன்றின் உள்-
ளடியின் நீரிலே அழுந்தியதனோ டொக்கும் எ.று.

உக. தேர்ந்துகண் ணோடாது தீவினையு மஞ்சலராய்ச்
சேர்ந்தாரை யெல்லாஞ் சிறிதுரைத்துத் — தீர்ந்த
விரகர்கட் கெல்லாம் வெறுப்பனவே செய்யும்
நரகர்கட் கில்லையோ நஞ்சு.

எ. து. ஆராய்ந்து ஒருவர்மாட்டுங் கண்ணோடாது,
தீவினையுந் அஞ்சாது செய்து, தம்மைச் சேர்ந்தாரை யெல்-
லாஞ் சிறுமைப்பட உரைத்துத், தமக்குக் கிரையான மிக்க
சுற்றத்தார்க்கெல்லாம் வெறுப்பனவே செய்யாநிற்கும் நரகர்
கட்குச் சாவக் கொல்லவல்லதொரு நஞ்சில்லையோ? எ.று.

உஎ. தாமாற்ற கில்லாதார் தாஞ்சாரப் பட்டாரைத்
தீமாற்றத் தாலே பகைப்படுத்திட் — டேமாப்ப
முன்னோட்டுக் கொண்டு முரணஞ்சிப் போவாரே
உண்ணோட் டகலுடைப் பார்.

எ. து. தாம் தம்மை ஆற்றமாட்டாதார் தாம் சாரப்
பட்டவர்களைத் தீயசொலவுகளாற் பகையாக்கித், தமக்குச்
சேமமாக, அவர்க்கு முன் ஒட்டுக்கொண்டு பகை கோடலை
அஞ்சிப் போவார், தாம் உண்கின்ற ஒட்டகலை உடைக்கின்-
ருரோடு ஒப்பர் எ.று.

உஅ. முழுதுடன் முன்னே வகுத்தவ னென்று
தொழுதிருந்தக் கண்ணே யொழியுமோ வல்லல்
இழுகி னாகாப்ப தில்லையே முன்னம்
எழுதின னேலை பழுது.

எ. து. முழுதுலகத்தையும் முன்னே படைத்தவன் நாம்
உறுகின்ற அல்லலையும் நமக்குப் படைத்தான் என்று கருதி,
அவனே அவ்வல்லலைத் தீர்ப்பானாக அவனைத் தொழுது ஒரு
காரியத்தை முயலாதிருந்தால், தம் அல்லல் ஒழியுமோ? அவ்-
வல்லலைத் தப்ப நினைக்கவே தன்னை அவ்வல்லல் வந்து பிணிக்க
மாட்டாது. முற்பட எழுதின ஒலை பழுதுபட்டால் அப்பழுது
தீரப் பின்னையும் எழுதுவாராதலான், முன் செய்த தீவினைப்
பயனை இப்பொழுது செய்யும் முயற்சியானே நீங்கலாம் எ.று.

உக. நிறையான் மிகுகல்லா நேரிழையார் தம்மைச்
சிறையா னகப்படுத்த லாகா — அறையோ
வருந்த வலிதின் னியாப்பினு நாய்வால்
திருந்துத லென்றுமோ வில்.

எ. து. ஐம்பொறிகளையு நிறுத்தும் நிறையான் மிகமாட்டா நேரிழையாரைக் காவலான் அகப்படுக்க இயலா; அகப்படுக்கலாம் என்பார்க்கு அறை கூவுகின்றேன். வருந்த வலிபெறக்கட்டினும் நாயின்வால் செவ்வே நின்று திருந்துதல் என்று பில்லை, அதுபோல எ. து.

நட0. எமரிது செய்க வெமக்கென்று வேந்தன்
தமரைத் தலைவைத்த காலேத் — தமரவர்க்கு
வேல்வா யாயினும் வீழார் மறுத்துரைப்பின்
ஆலென்னிற் பூலென்னு மாறு.

எ. து. நீர் எமராகலான் எமக்கு இக் காரியத்தைச் செய்துதரவேண்டும் என்று வேந்தன் தமரைத் தலைவைத்து அக்காரியத்தினிடத்து ஏவியகாலே, அவ்வேவப்பட்ட தமர்கள், அவ் வேந்தற்காக வேலின் வாயின்கணியினும் இறவாது, எமக்கு இயலாதென்று மறுத்துரைப்பின், ஒருவன் ஆலமரத்தை ஆலமர மென்று சொல்லின், மற்றொருவன் பூலாமரம் என்றதனோடு ஒக்கும் எ. து.

நடக. தெருளா தொழுநுந் திறனிலா தாரைப்
பொருளா லறுத்தல் பொருளே — பொருள்கொடுப்பிற்
பாணித்து நிற்கின்பார் யாருளரோ வேற்குத்திற்
காணியின் குத்தே வலிது.

எ. து. தன்னைத் தேறாதொழுகும் திறனில்லாத பகைவரைப் பொருளாலே கோறல் காரியமாவது; அப் பகைவரைக் கோறற்குச் சிலர்க்குப் பொருள் கொடுத்தால், அவரைக் கொல்லாது நீட்டித்து நிற்பார் யாவர் உளர்? வேற்குத்திற்கு ஆணியின் குத்தே வலிது, ஆதலான் எ. து.

நடஉ. வெஞ்சின மன்னவன் வேண்டாத வேசெயினும்
நெஞ்சத்துக் கொள்ப சிறிதுஞ் செயல்வேண்டா
என்செய் தகப்பட்டக் கண்ணு மெழுப்புபவோ
துஞ்ச புலியைத் துயில்.

எ. து. வெய்ய சினத்தையுடைய அரசன் தன்கீழ் வாழ்வாரைத் தகாதன செய்தானாயினும், அவன் மனத்திற் கறுவு கொள்ளத் தக்கன சிறிதும் அவன்கீழ் வாழ்வார்க்குச் செய்யலாகாது; எல்லாத் துன்பங்களையுந் தமக்குச் செய்து அகப்பட்டக் கண்ணும், எழுப்புபவரோ உறங்குகின்ற புலியைத்துயில் எ. து.

௩௩. பரந்த திறலாரைப் பாசுமே விட்டுக்
கரந்து மறைக்கலு மாமோ — நிரந்தெழுந்த
வேயிற் நிரண்டதோள் வேற்கண்ணாய் விண்ணியங்கு
ஞாயிற்றைக் கைம்மறைப்பா ரில்,

எ. து. எங்கும் பரந்து வெளிப்பட்ட திறலினை யுடை-
யாரைப் பாசுபோலே யிருக்குஞ் சில சொற்களையுஞ் செய்கை-
களையுமிட்டுக் கரந்து மறைக்கலாகுமோ? நிரந்தெழுந்த வேயின்
திரண்ட தோள் வேற்கண்ணாய், விண்ணின்கட் செல்லாநின்ற
ஞாயிற்றைத் தம்மையால் மறைப்பாரில்லை, ஆதலான் எ. து.

௩௪. தமனென் றிருநாழி யீத்தவ னல்லான்
நமனென்று காயினுந் தான்காயான் மன்னே
அவனிவ னென்றுரைத் தெள்ளிமற் றியாரே
நமநெய்யை நக்கு பவர்.

எ. து. தன்னை உறவென்று தனக்கு இரு நாழியாயினும்
உதவினவன் தன்னைக் காயுமத்துணையல்லது, நம் சுற்றத்தா
னென்று இகழ்ந்து தனக்கு உதவியவன்றன்னை அவனிவனென்
றிகழ்ந்துரைத்துத் தான் காயலாகாது; தெய்வத்தை ஆட்டிய
நெய்யைக் கூசாதே நக்குவார் யாருமில்லை, ஆதலான் எ. து.

௩௫. மிக்குடைய ராகி மிகமதிக்கப் பட்டாரை
ஒற்கப் படமுயறு மென்றல் இழுக்காகும்
நற்கெளி தாகி விடினு நளிர்வரைமேல்
கற்கிள்ளிக் கையுய்ந்தா ரில்.

எ. து. முதன்மையான் மிக்குப் பொருளுடையராகிப்
பிறரான் மதிக்கப்பட்டாரை வறியரம்படி முயல்வேமென்று
நினைத்தல் தமக்கிழுக்காகும்; மிகவுஞ் சிறிதாய் எளிதாயிற்று-
யினும் பெரிய வரைமேலுள்ள கல்லைக் கிள்ளிக் கைவருந்து-
தலைத் தப்பினுமில்லை, ஆதலான் எ. து.

௩௬. வைத்ததனை வைப்பென் னுணர்ந்த தாமதனைத்
துய்த்து வழங்கி யிருபாலும் — அத்தகத்
தக்குழி நோக்கி யறஞ்செய்யி னெதன்றோ
எய்ப்பினில் வைப்பென் பது.

எ. து. தாம் தேடிச் சேமித்து வைத்த பொருளைத்
தமக்குதவும் வைப்பென்று கருதற்கு; தாம் அப்பொருளை
துகார்தொழுகி, இருமைக்கும் அழகிதாகத் தகுதியுள்ள இடம்

பார்த்து அறத்தைச் செய்க; அவ்வறஞ்செய்கையன்றோ தாம் தளர்ந்த காலத்துத் தமக்குதவும் வைப்பென்று சொல்லப் படுவது எ.று.

௩௭. உற்று னுறுஅ னெனல்வேண்டா வொண்பொருளைக்
கற்றானே நோக்கியே கைவிடுக்க — கற்றான்
கிழவ னுரைகேட்குங் கேளாளு மாயினும்
கிழவன் றெருதுண்ட வுப்பு.

எ. து. தனக்குச் சுற்றத்தான் சுற்றத்தானல்லன் என்று ஆராய வேண்டுமெதில்லை; தனது ஒள்ளிய பொருளைக் கற்றறிந்தோனை நோக்கியே அவன்மாட்டே கைவிடுக்க. கற்றவன் தன்னை யாக்கியதலைவன் சொல்லைக் கேட்டுச் செய்யும்; செய்யா, னாயினும், எருதுண்ட உப்பு ஒருவற்கு கிழவன்று; ஆதலால், அவன்கொண்ட பொருளுங்கடைக்கால் தனக்கே உதவும் எ.று.

௩௮. நாட்டிக் கொளப்பட்டார் நன்மை யிலராகின்
காட்டிக் களைது மெனவேண்டா — ஓட்டி
இடம்பட்ட கண்ணு யிறக்குமை யாட்டை
உடம்படுத்து வெளவுண்டா ரில்.

எ. து. தம்மாலே ஆக்கிக் கொள்ளப்பட்டார் தாம் ஏவப்பட்ட காரியத்தின்க ணின்று தம்மை ஏவினார்க்கு நன்மையாம்வகை செய்கிலராயின் அச்செய்யாமையைப்பிறர்க்கறிவித்துக் காரியத்தின் கண் நிறுத்துதலைக் களைவேமென்று கருதாதே; குழைகளையோட்டி இடமுண்டாகவே அகன்ற கண்ணினை யுடையாய், சாவக்கடவ மையாட்டை உடன்படுத்திக் குருதி கொண்டவரில்லை எ.று.

௩௯. பயனோக்கா தாற்றவும் பாத்தறிவொன் றின்றி
இசைநோக்கி யீகின்ற ரீகை — வயமாப்போல்
ஆலித்துப் பாபு மலைகடற் றன்சேர்ப்ப
கூலிக்குச் செய்துண்ணு மாறு.

எ. து. அருளினாற் பிறர்க்கு ஒன்றைக் கொடுத்தால் தமக்கு மறுமைக்கட் பயக்கும் பயனை ஆராயாதே, மிகவும் புகுத்தறியும் அறிவொன்றின்றிப் புகழின் பொருட்டு ஈகின்றார் ஈகை, புலிபோல ஆலித்துப் பாயாநின்ற அலைகளையுடைய கடற் சேர்ப்பனே, கூலிக்குத் தொழில்செய்து உண்ணும் நெறியோடொக்கும் எ.று.

௪௦. வெள்ளம் வருங்கால யீரம்பட் டஃதேபோற்
கள்ள முடையாரைக் கண்டே யறியலாம்
ஒள்ளமர்க் கண்ணு யொளிப்பினு முள்ளம்
படர்ந்ததே கூறு முகம்.

[இதன் உரை கிடைக்கவில்லை]

௪௧. விளிந்தாரே போலப் பிறராகி நிற்கும்
முளிந்தாரைத் தஞ்ச மொழியாலோ வேண்டா
அளிந்தார்க னாயினு மாரா யானாகித்
தெளிந்தான் விளிந்து விடும்.

எ. து. எப்பொழுதும் வெகுண்டாரே போலப் பிறராகி
நிற்கும் ஈர மற்றாரைத் தேறவேண்டா என்று எளிதாக மொழி-
ந்து கற்பிக்க வேண்டுமெதில்லை ; தமக்கு அன்புடையார் ஈர-
முடையார்மாட்டும், ஆராயானாகித் தெளிந்தான் கெடும் எ.று.

௪௨. மறந்தானுந் தாமுடைய தாம்போற்றி நல்லாற்
சிறந்தார் தமரென்று தேற்றார்கை வையார்
கறங்குநீர் காலலைக்குங் கானலஞ் சேர்ப்ப
இறந்தது பேர்த்தறிவா ரில்.

எ. து. தாமுடைய பொருளைத் தாம் பாதுகாத்தல்லாது
நமக்குச் சிறந்தார் இவர், தமர் இவர் என்று தேறித் தேறப்
பட்டார் கையின்கண் மறந்தாயினும் வைக்கலாகாது ; கறங்கு
நீர் காலலைக்குங் கானலஞ்சேர்ப்பனே, தம் கையினின்றும்
போய பொருளை மீட்டறிவா ரில்லை, ஆதலான் எ.று.

௪௩. கையா வுண்டமையாற் காய்வார் பொருட்டாகப்
பொய்யாகத் தம்மைப் பொருளல்லா கூறுபவேன்
மையா வுண்டகண் மாணிழா யென்பரிவ
செய்யாத வெய்தா வெனின்.

எ. து. தம்மைக் காய்வார் கைப்பொருளை அவர் கொடுக்க
நிறையக்கொண்டு சிலர் உண்டமையான் அக் காய்வார்க்காக
உண்மை யன்றிப் பொருளல்லாத குற்றங்களைச் சொல்லுவரா
யின், மையாவுண்ட கண்மாணிழாய், அதற்கென்ன காரணத்-
தாற் பரிவதாம்? செய்யாத குற்றங்கள் தமக்குக் குற்றமாகாவா-
மாயின் எ.று.

௪௪. நோவ வுரைத்தாரைத் தாம்பொறுக் கல்லாதார்
நாவி லொருவரை வைதால் வயவுரை
பூவிற் பொலிந்தகன்ற கண்ணு யதுவன்றோ
தீயில்லை யூட்டுந் திறம்.

எ. து. தம்மைத் துன்புறும்படி வெகுண்டு வைதாரைத் தாம் பொறுக்கமாட்டாதார் தம்முடைய நாவினால் தாம் பிறர் ஒருவரை வெகுண்டு வைதால், அவ்வைத வயவுரை, பூவீற் பொலிந்து அகன்றகண்ணைத், தம்மில்லைத் தாமே தீக்கு உணவாக வூட்டிய திறத்தோடொக்கும் எ. று.

சடு. முகம்புறத்துக் கண்டாற் பொறுக்கலா தாரை அகம்புகுது மென்றிரக்கு மாசை யிருங்கடத்துத் தக்க நெறியிடைப் பின்னுஞ் செலப்பெறார் ஒக்கலை வேண்டி யழல்.

எ. து. தம் முகத்தைப் புறத்துக்கண்டாலும் பொறுக்கிலாதாரை எம்மனையின் கண்ணே புகுதுமின் என்று அவரை இரந்துரைக்கும் ஆசை, பெரிய சுரத்தின்கட் பின்செல்ல எளிதாம் வழியின்கண் தாம் பின்செல்லப் பெறுத புதல்வர் அவருடைய மருங்கிலே ஏறிப் போகவேண்டி அழுதலோடொக்கும் எ. று.

சசு. ஆயிரவ ரானு மறிவிலார் தொக்கக்கால் மாயிரு ஞாலத்து மாண்பொருவன் போல்கலார் பாயிரு னீக்கு மதியம்போற் பன்மீனுங் காய்கலா வாகு கிலா.

எ. து. அறிவில்லாதார் ஆயிரவர் திரண்டாராயினும், மாயிரு ஞாலத்து அறிவான் மாட்சிமைப்பட்ட ஒருவன்போல விளங்கமாட்டார்; பரந்த இருளை நீக்குந் திங்களைப்போல, பலமீனுமாய்த் திரண்டாலும், கிலாவை எறிக்கமாட்டா, அது போல எ. று.

சஎ. நிரைதொடி தாங்கிய நீடோண்மாற் கேனும் உரையொழியா வாகு முயர்ந்தோர்கட் குற்றம் மரையாகன் றூட்டு மலைநாட மாயா நரையான் புறத்திட்ட சூடு.

எ. து. நிரைத்த கடகத்தைத் தாங்கிய நீண்ட தோளை புடைய மால் குற்றத்தைச் செய்தானாயினும் அம்மாலுக்குக் குற்றஞ் செய்தானென்னும் உரை ஒருநாளும் ஒழியாவாகும்; ஆதலான், உயர்ந்தோர்மாட்டுள்ள குற்றம், மரையாகன் றூட்டும் மலைநாடனே, ஒருநாளும் மாயா, நரையான் புறத்திட்ட சூடுபோல, எ. று.

ச.அ. வீங்குதோட் செம்பியன் சீற்றம் விறல்விசம்பில்
தூங்கு மெயிலுந் தொலைத்தலா - லாங்கு
முடியுந் திறத்தான் முயல்கதாங் கூரம்
படியிழுப்பி னில்ல யரண்.

எ. து. உயர்ந்த தோளையுடைய செம்பியன் சீற்றம் மிக்க
விசம்பின்கண் இயங்கி யொழுதும் அசுரருடைய ஊரினையுந்
தேவர்கட்காக வென்று தொலைத்தலான், எப்பொழுதும் ஒரு
கருமத்தை முடியுந் திறத்தாலெண்ணி அரிதென்னுது முயல
அமையும்; கூரிய அம்பை அடி யமைய இழுத்துத் தொடுக்கப்
பெறின், அது பட்டு உருவமாட்டாத கவசமில்லை எ. து.

ச.க. கற்றதொன் நின்றி விடினுங் குடிப்பிறந்தார்
மற்றொன் நறிவாரின் மாண்பிக நல்லரால்
பொற்ப வுரைப்பான் புகவேண்டா கொற்சேரித்
துன்னாசி விற்பவ ரில்.

எ. து. நற்குடிப் பிறந்தார் கற்றதொன் நில்லையாயினும்
குடிப்பிறவாது கற்றாரின் மிக நல்லராம். மாட்சிமைப்பட உரை
சொல்லவேண்டும தில்லை; கொற்சேரிக்கண்ணே துன்னாசியை
விற்பவரொருவரு மில்லை, அதுபோல எ. து.

௧௦. இயற்பகை வெல்குறுவா னேமார்ப்ப முன்னே
அயற்பகை தூண்டி விடுத்தோர் — நயத்தாற்
கறுவழங்கிக் கைக்கெளிதாய்ச் செய்க வதுவே
சிறுசுரங்கின் கையாற் றுழா.

எ. து. தனக்கு இயற்கையாகிய பகையை வெல்லுதலுற்று
வெருவன் முன்னே தனக்கு அரணாகத் தன் பகைக்கு வேறே
யொருபகை வளர்த்துவிட்டு, ஒருநெறியாற் கறுவினாலொழுகித்
தன்கைக்கு எளிதாகத் தன்பகையை நெருக்குக; அப்பெற்றி
செய்தல், முதுசுரங்கு சிறுசுரங்கின் கையாலே வேவுறுகூழைத்
துழாவிய செயலை ஒக்கும் எ. து.

௧௧. பாரதத் துள்ளும் பணையந்தந் தாயமா
ஈரைம் பதின்மரும் போரெதிர்ந் தைவரோ
டேதில ராகி யிடைவிண்டா ராதலாற்
காதலரோ டாடார் கவறு.

எ. து. பாரதத்துள்ளுந் தம்முடைய தாயமே பணைய
மாகக் கொடுத்து ஈரைம்பதின்மரும் ஞாது போரை யெதிர்ந்து

மற்றை ஐவரோடும் பகைவராகி வேறுபட்டு நீங்கினார் ; ஆதலால், உற்றரோடு கவறுடார் எ.று.

கிஉ. அல்ல லொருவர்க் கடைந்தக்கான் மற்றவர்க்கு
நல்ல கிளைக ளெனப்படுவார் — நல்ல
வினைமரபின் மற்றதனை நீக்கு மதுவே
மனைமர மாய மருந்து.

எ.று. ஒருவர்க்குத் துன்பம் வந்தக்கால், அவர்க்கு மிக்க கிளைகளென்று சொல்லப்படுகின்றவர்கள் நல்ல செய்கை மரபினாலே அத்துன்பத்தை நீக்கிய செய்கை, மனையின்கணின்ற மருந்தாய மரத்தோ டொக்கும் எ.று.

கிந. தெள்ளி யுணருந் திறனுடையார் தம்பகைக்
குள்வாழ் பகையைப் பெறுத லுறுதியே
களளினுற் கள்ளறுத்தல் காண்டு மதுவன்றோ
முள்ளினுன் முட்களையு மாறு.

எ.று. ஆராய்ந் துணருந் திறத்தையுடையார் தம் பகை-
வர்க்குள்ளே வாழும் உட்பகையைப் பெறுதல் தமக்கு உறு-
தியே ; தான் முன்பு குடித்ததொரு கள்ளை மற்றொரு கள்ளைப்
பின் குடித்து அறுத்தல் காணுநின்றேம் ; அதுவன்றோ மற்றொரு
முள்ளினாலே தன்காலிற் பாய்ந்த முள்ளைக் களையுமாறு? எ.று.

கிச. ஆற்றவுங் கற்ற ரறிவுடையா ரஃதுடையார்
நாற்றிசையுஞ் செல்லாத நாடில்ல யந்நாடு
வேற்றுநா டாகா தமவேயா மாயினால்
ஆற்றுண வேண்டுவ தில்.

எ.று. அறிவுடையராவர் மிகவுங் கற்றார் ; அக்கல்வியா-
லாய அறிவினை உடையார்க்கு நான்கு திசையின்கண்ணுஞ்
சொற்செல்லாத நாடு இல்லை ; சென்ற நாடுகள் வேற்று நாடு
ஆகா ; தம்முடைய நாடுகளேயாம். ஆயினால், அவ்வழிக்கு
உணுக் கொண்டுபோக வேண்டுவதில்லை அவர்கட்கு எ.று.

கிடு. எமக்குத் துணையாவார் வேண்டுமென் நெண்ணித்
தமக்குத் துணையாவார்த் தாந்தெரிதல் வேண்டா
பிறர்க்குப் பிறர்செய்வ தொன்றுண்டோ மற்றில்லைத்
தமக்கு மருத்துவர் தாம்.

THE JOURNAL OF THE TAMIL ACADEMY

A Quarterly Magazine Published by
the Tamil Academy, Madras.

1st Issue
January 1919

CONTENTS

1. OURSELVES
2. THE PAST HISTORY OF THE ACADEMY
3. OUR DUTY TO OUR MOTHER LANGUAGE
4. INDIA — A LAND OF POETRY
5. PERUNDEVANAR
6. TAMILS: 1800 YEARS AGO - (A reprint)

MADRAS:
CAXTON PRESS,
1919.

LITERARY SYNDICATE

Rao Bahadur A. C. Pranatartihara Ayyar Avl., I. S. O.
Rao Sahib T. Ramakrishna Pillai Avl.
S. Anavaratavinayakam Pillai Avl., M. A., L. T.
T. T. Kanakasundaram Pillai Avl., B. A.
T. Chelvakesavaraya Mudaliyar Avl., M. A.
Rao Sahib S. Krishnaswami Ayyangar Avl., M. A.
C. R. Namasivaya Mudaliyar Avl. (Secretary)

EDITORIAL COMMITTEE

Rao Sahib T. Ramakrishna Pillai Avl.
Rao Bahadur A. C. Pranatartihara Ayyar Avl., I. S. O.
S. Anavaratavinayakam Pillai Avl., M. A., L. T.
T. T. Kanakasundaram Pillai Avl., B. A.
C. R. Namasivaya Mudaliyar Avl.

The Journal of the Tamil Academy

OURSELVES

This journal is intended to represent the objects and ideals of the Tamil Academy, and, in a measure, to help it to realize them. For the present it will be a quarterly publication, and the articles, will be partly in English and partly in Tamil.

Although it is the desire of the conductors of this journal to publish it in Tamil only, such a course would, for some time to come at any rate, be injurious to the cause of Tamil in many ways. In the first place, there are those, and they are not a few, who can contribute very valuable articles in English calculated to advance the interests of the Tamil language and widen its scope of usefulness, and those again who can bring so much of their faculty of criticism and research to bear upon the study of Tamil, but who will find it too great a strain to employ that language alone as the medium of expression and avoid English altogether.

Secondly, we feel constrained to express our conviction that by no means an inconsiderable number of our readers themselves will prefer articles in English on subjects which may not admit of easy and lucid expression in Tamil. This preference can only gradually disappear as they get more and more accustomed to the expression in Tamil of ideas on such subjects.

Then, with regard to the subject matter of the journal, it is proposed to invite articles, original and critical, on subjects of purely literary interest, as well as those tending to advance the study of Tamil. We will here invite the attention of our readers to the article, "Our duty to our mother-tongue," published elsewhere in these pages, as showing the great need there is for active and disinterested work in this latter direction.

A section of the journal will be devoted to the publication, in instalments, of classical works in Tamil which have not yet been published on modern lines.

Thus, the journal will, in the main, represent the general activities of the Academy, and serve as a guarantee to the public of the good work which the Academy hopes to be able to do in the cause of the mother-tongue. We are glad to announce that the Academy, has, apart from the journal, already commenced the publication of a few important classical works.

It is hoped that the journal will win the active support and encouragement of the public and live to realise its great objects.

THE TAMIL ACADEMY, MADRAS

(PAST HISTORY)

The Tamil Academy was started in 1907, and the first meeting was held at Thottokkadu House, Poona-mallee Road, Madras. It began its work with five members on its rolls, of whom Mr. T. Ramakrishna Pillai was President, and Mr. C. R. Namasivaya Mudaliyar,

Secretary. The object of this small body was to encourage the study of the Tamil classics, and so to develop the Tamil language and literature as to bring them up to the level of modern requirements. But this ambitious programme was found to be impracticable during the first stages of its career. A modest beginning was, therefore, made by some of the members working for the improvement of the teaching of Tamil in schools, with a view especially to remove the defects due to the substitution of Tamil Composition in place of the Tamil Texts and Grammar in the courses of study. After some time, the need was felt for an enlargement of the scope of its labours. With this end in view, it was reconstructed on the 12th of December 1912, and placed on a broader and firmer basis. A new programme of work was drawn up. Under the new scheme several lectures were organized and they were delivered under the auspices of the Academy at the Tondaimandalam High School, Georgetown, Madras, and subsequently at its temporary premises No. 254, Mint Street. The nature of its new activities demanded the taking of yet another step in advance, which, its members believed, was calculated to strengthen its hands and ensure its permanent usefulness. After much deliberation, the Academy came to the conclusion that it should obtain formal legal recognition, and a resolution was duly passed in February 1915 authorising the Secretary to get it registered under the Indian Companies Act. Soon after this decision was arrived at, its attention was called to a notice appearing in the Madras newspapers in which another body, till then unknown, bearing the same name and professing to pursue the same objects, offered to give prizes and medals to successful candidates in a literary contest of its own. Further enquiries by the Secretary revealed the fact that a member of the Academy who was

connected with it from its very inception and who seemed to take an active interest in it as a member of the Executive Committee, availed himself of the knowledge he possessed of the details of its work, its methods and its objects, to bring into existence an association under the same name and on the same lines, but with some further additions, making provision for a Chancellor, Vice-Chancellor, Rector and Proctor and a Senate of the Academy. Indeed, this new Academy was registered after the resolution was unanimously passed by the members of the original Academy to register it. As a result of this discovery, some correspondence ensued, especially as the methods adopted to bring into existence another institution with exactly the same objects in view did not commend themselves to all the other members. The Academy is, however, glad to announce to the public that the new association altered its name, and the old institution, that for nine years was doing its work silently, was registered in April last. The Academy is indebted to the Honourable Mr. Justice T. V. Seshagiri Ayyar, one of its Vice-Presidents, for all the trouble he took to bring about this result.

The public will be glad to know that there are at present on the rolls of the Academy, 50 members. The Academy has been holding its meetings at the residence of the Honourable Mr. Justice T. V. Seshagiri Ayyar, Egmore. A number of lectures was, during the last term, delivered by well-known Tamil Scholars, and they were well appreciated. A course of lectures is being organised for this term, and it is in the programme of our coming work that publications calculated to impart knowledge on useful subjects should soon be issued. The Executive Committee consists of the following gentlemen :—

President :

Dr. Sir S. Subramanja Aiyar, LL. D., Kt., C. I. E.

Vice-Presidents :

Dewan Bahadur P. Rajaratna Mudaliyar Avl., C. I. E.

Hon. Mr. Justice T. V. Seshagiri Aiyar Avl.

Rao Sahib T. Ramakrishna Pillai Avl., F. R. H. S.

Secretary :

M. R. Ry. C. R. Namasivaya Mudaliyar Avl.

Treasurer :

M. R. Ry. C. Jayaram Naidu Garu.

Other Members :

1. Hon. Mr. Justice T. Sadasiva Aiyar Avl.,
Dewan Bahadur.
2. Rao Bahadur A. C. Pranatartihara Aiyar Avl., I. S. O.
3. Prof. Rao Sahib S. Krishnasawmi Ayyangar Avl., M. A.,
F. R. H. S.
4. M. R. Ry. S. Anavaratamvinayakam Pillai Avl., M.A., L.T.
5. „ T. T. Kanakasundaram Pillai Avl., B. A.
6. „ T. Chelvakesavaraya Mudaliyar Avl., M. A.
7. „ C. N. Saravana Mudaliyar Avl., B. A.
8. „ T. V. Venkatarama Aiyar Avl., B. A., B. L.
9. „ K. S. Gopalachariyar Avl.

The Academy would earnestly request the co-operation of the Tamil public, and ask those who have the leisure and the means to encourage the Academy in its work by joining it and rendering their active help.

OUR DUTY TO OUR MOTHER-TONGUE

By Rao Bahadur A. C. Pranatartihara Ayyar, I. S. O.

I must begin by an apology for my advocacy, in *English*, of the cause of Tamil addressed mostly to Tamilians. When a few years ago I had to go to North India, I was the guest at Agra of an Indian gentleman, who held a high place under Government. We were talking together when, as the mail-time was approaching, I craved his permission to write a short letter to my son in Madras. He saw me writing the letter, and asked in astonishment why I was writing to my son in English. I felt abashed and told him that it was the fashion with us. He turned sharply round and said, "Look at this letter which I have received to-day from my son; it is in Hindi; I should be ashamed if it were not in his mother-tongue." The Madras fashion still continues, and I write in English, partly because of this fashion — otherwise why should this journal be partly English? — and partly because of my own diffidence — I have to admit it with shame — of Tamil scholarship.

When on another occasion I was up in the north and in the company of certain prominent Englishmen, it was remarked that, in regard to education, Madras was at least ten years ahead of other provinces in India. In Madras, the ayah and the 'boy', the coachman and the syce, the peon and the maistry and, much more, the shop-keeper and others with whom the Englishman had anything to do, understood and spoke some English. Was there such progress made elsewhere? That is the standpoint from which progress in education has been judged, and is still being judged, not only by Englishmen, but by a large number of educated Indians as well. In Madras, only that man is commonly called

'educated' who has received his education, of whatever quantity and quality it may be, in English; and a Pandit or a Sastri is not included in the category, unless a veneer of some English has been given to his learning.

This erroneous view is due to the educational system prevailing in India, and to the undue prominence which, under that system, is given to English. If the material and moral progress of a country is the work of education, that education should be imparted in a form which will make it the most easily assimilable. Of all paths which lead to knowledge and culture, the mother-tongue is the easiest and most direct. In any scheme of education, therefore, whether elementary or secondary, whether general or technical, whether humanistic or realistic the mother-tongue should be the medium of instruction. But unfortunately it is not, except in the earliest stage. In the later stages, where there should be more and more insistence upon the facts of knowledge than upon words through which those facts are communicated and learnt, English is the medium of instruction, and all the evils have been established of having to learn things through the medium of a foreign language.

We owe much to English which gives "ready access to all the vast intellectual wealth which all the wisest nations of the earth have created and hoarded." And we have our gratitude to Lord Macaulay on whose strong advocacy English came to be taught in schools and through it the literature, arts and sciences of the West. But it was hoped, when this course was adopted, that people thus educated would recognise their duty to their less educated countrymen and carry their torches of knowledge to them. It was hoped that from these torches would be lighted others made of indigenous stuff and that the light would at no distance of time spread

far and wide. But eighty years have gone by and these hopes have been but poorly realised. The individual lights of the West have for the most part shone, so long as they shone, each — to use a Tamil simile — in its own narrow-necked pot—without throwing far its beams. The educated men have, with a few exceptions here and there, helped themselves and helped the Government in its work of administration; but the ignorance of the people has not been appreciably removed. Out of every one hundred males in this Province only thirteen are literate in their mother-tongue; and of these thirteen, not one has as yet a knowledge of English, of whatever nature that knowledge may be. And this after eighty years of prominence given to that language at the expense of the Vernacular in our educational system! Much store was set by the theory of filtration when this system was introduced. But knowledge to filtrate must be given a form suitable for filtration; in other words, the medium through which it has been received by the few must be changed for the medium through which it is to be communicated to, and received by, the many. This is the work of Government in the Educational Department. But English education is the only passport to public service, and the educational policy of Government is in pursuance of the requirements of that service. In the face of these discouragements, the market-value of the Vernacular is low and it is not cultivated by the people beyond the very elementary stage. The Vernacular school-boy does not remain on the average more than 2·17 years at school; and this is the amount of education received by the thirteen male literates out of a hundred in this Province — two years of school-life and no more!

The development and continued growth of a spoken language depend upon the amount of study given to it; and that study is determined by the market-value it

obtains. The present condition of the Tamil language and literature is in evidence of this statement. The language remains in much the same state in which it was centuries ago in the days of the *Sanghams*, and requires to be brought up-to-date. Its vocabulary is limited and does not satisfy modern requirements, especially in the direction of material knowledge. It is both copious and defective, and not, in respect to one group of ideas, sufficiently differentiated, so as to express different shades of thought and feeling. Our poetry is still cast in the same old mould with its restrictions, among others, of *edugai* (எதுகை) and *monai* (மொனை), and the rules of prosody have to be greatly changed, so as to make poetry less artificial and more natural and an easy vehicle of high thoughts and noble sentiments. Of Tamil prose literature, there was till recently nothing worth the name, except the *urais* (commentaries) couched in hard pedantic language; and beyond this *urainadai* (உரைநடை) and the current business form of writing, there is no variation of style corresponding to varieties of sentiment and dignity of subject matter.

The literature of a spoken language represents the genius of the race speaking it and the lines on which that race has made its progress; and the development of this literature is a *sine qua non* for the further advancement of the race. Tamil literature is rich on the humanistic side, though even here, there is improvement required so as to bring it into line with modern notions. On the realistic side, Tamil literature worth the name is yet to be created; and it is on the cultivation of this branch of literature that the material progress of this country largely depends. If in this most important respect, the tiny drops of filtration from the surface soil occupied by English-educated Indians have not reached the lower strata of society, it is because the only channel

through which those drops can flow, *viz.*, the channel of the vernacular, is practically closed.

It is said that, when the demand comes for this kind of literature, the supply must also come, and that we must wait for this demand. But what demand there might be has been effectually stifled by want of encouragement from outside and by consideration of adjusting want to actual supply. On the other hand, the supply of such healthy and useful literature in the vernacular would stimulate the demand; and if only people had been given from the first a foretaste of such literature, their interest in it would have been roused; and the more the appreciation, the more the supply, and the more the needed improvement of the language and its literature and the more the educational, and, consequently, the material and moral progress of the country.

It is not that there has been no activity in the field of Tamil literature, taken as a whole. Thanks to the prosperity of the country under the British rule and the security enjoyed by the people, it would be unreasonable to suppose that their minds do not turn at their leisure to amusement or study and that this craving is not satisfied in some form or other. The periodical publication by Government of catalogues of books published in the presidency is a true index of the quality and quantity of the mental pabulum furnished to the people. It shows indeed a considerable amount of literary activity, but much of it is not of the right sort. More than a third of these publications relate to religion, of which, however, a very large number are of a questionably spiritual nature, but passed under the name of religion. Ballad songs (பொருள்) describing in no decent language the love scenes of Krishna and his Gopis, the amours of Ruk-

mani and Satyabhama, the jealousies between the two consorts of Subrahmanya and such like matters, ministering more to the lower than to the higher nature in man, figure conspicuously in the list of these publications. As to other publications of a purely literary nature, they are, a large number of them, mere pamphlets or even leaflets with now and then a novel appearing with plots, such as those of detective stories, taken wholesale and with very poor attempts at adaptation, from English originals and written by men with no pretension to scholarship. It is these books printed close on flimsy paper and sold cheap, that, for want of better, are read by the people. As to publications treating of arts and sciences or of other matters tending to the improvement of material knowledge, their number is not even one in ten; and almost all of them are mere elementary things intended for the use of school pupils. In this connection, it may not be out of place to refer to a plea which is put forth by Indian scholars for their inability to convey science to the masses, *vis.*, the difficulty of finding vernacular equivalents for technical terms. A little reflection will show that this difficulty is more imaginary than real. How did these terms come into the English language itself? They were either made as the necessity arose, or, if already made elsewhere, freely adopted. It is an initial difficulty easily overcome. The terms, if they do not already exist, may be created, with the help of Sanskrit if necessary, so as to make them as exactly significant as possible. Or the English terms may be freely used for the present with their exact significance defined in Tamil. The ideas are there and the difficulty should not be for mere words to clothe them in. In course of time, as the terminology gets improved, the fittest will survive. The complaint is, if I may use a homely Tamil saying, the cry for ghee with butter in hand.

It will thus be seen that what literary activity there is in Tamil is much of it not of a healthy nature, nor calculated to remove the ignorance into which the people are deeply sunk. The remedy, and the only remedy, for this state of things is, as I have already stated, a radical reform in the educational policy of Government and a larger use of the Vernacular both in schools and public offices. The Indian educated public must also wake up from the lethargy into which they have so long fallen and co-operate by making the work of reform easy for the Government by the production of Tamil publications in those branches of knowledge where the want of books is most felt.

I am glad that the vernacular has of late come to have the recognition it deserves from the Indian educated public. I am glad also that the larger use of the vernacular as the medium of instruction in schools is now engaging the attention of the Government of India. Time was when what cry I raised in this respect was a cry in the wilderness. In a lecture delivered by me more than fifteen years ago before the Rajahmundry College Association, I said in discussing our educational policy :—

“The battle between humanism and realism on the field of elementary education was first fought in Germany and won for the latter by the great Comenius. Since then humanism has found a strong refuge in Europe in secondary education from which it has not as yet been dislodged. The progress of science, however, the expansion of commerce, and the ever widening sphere of art, have given rise to new demands which cannot be met by a purely literary education. Germany has as usual taken the lead in meeting this want, and, during the last seventy years, numerous schools of ‘modern’ education have sprung up all over that land. This conflict is going on between the two opposite currents, and the eyes of educational Europe are closely watching it. There are the *gymnasias* of classical studies, the *realschulen* of the opposite

movement, and the *real gymnasia* representing the compromise between both. We are so circumstanced, however, in India that we need not join in this war. Our youths have not the "ascent of Parnassus" to make, nor to feed with that object on "the asinine feast," as Milton calls it, "of sow-thistles and brambles." Macaulay settled the question long ago for us, made English our classical language and combined with it the science and arts of the West. It would have been a blessing to our country if the vernacular movement, headed at the same time by Hodgson and Adam, had succeeded; for then all the time and energy that our youths now spend over foreign words could have been saved, and more of the more needed foreign things acquired instead and made all our own. Who knows what a revolution might not have come over the country within these seventy years, if useful knowledge had from the first been made procurable in the vernacular and within the easy reach of all? But the golden opportunity has passed."

If that opportunity has passed, another has now presented itself, for the making up of past neglect. It is understood that one of the objects of the present visit of the Right Hon'ble Mr. Montagu to India is the study of educational questions pertaining to it. If so, let us hope that the false basis which has been given to our educational system will be seen by him and that it will be set right. It is not that we do not want English; we cannot do without it; but we do not want for the generality of us more than a good, working knowledge of that language. We do not want that the "sow-thistles and brambles" of Icelandic and Gothic, of Old English and Middle English and of phonetics and philology, should be given to most of our young men to feed on and make themselves lean for useful work. On the other hand, we want more prominence given in our schools to the vernacular and more of its development effected, so that it may form the *chief* instrument of thought, culture and knowledge, and accelerate the progress of the country in all directions. Is this an unholy wish?

A. C. PRANATARTIHARA.

Dravidian India—The Land of Poetry.

By Rao Sahib T. Ramakrishna Pillai Ayl.

Dr. Miller writes—"Whatever else she may have wanted, India has never wanted poetry". Of all India, Southern India is pre-eminently the land of poetry—and it is the romantic south that impressed Perri Loti, the most popular living writer of France, more than any other part of this vast continent; according to Kipling, it is here that a great part of the poetry of dead India lies. There is poetry in the ordinary daily concerns of the Dravidians. The villager has his song when he ploughs his fields. The hill woman has her song too, when she pursues her avocations, in praise of her hills and her home there. The hunter girl who scares away birds with the sling from her father's fields, sings her song to while away her time. And there is the picotah song of the gardener which every passer-by stops awhile to hear and enjoy. There is the song of the weaver at the loom, that of the mother who lulls her child to sleep on the cradle. There is also the song where the woman expresses her grief for her lost husband or a near relation, and there are the songs of the shepherd who tends his flock, the cart driver who gets his inspiration during moonlight nights, and sings his *Themmangu*, literally, *the flow of honey*, which has a rhythm peculiarly its own. There is the Kurathy's lullaby when she does the work of making tatto marks on the arms of young maidens, and scores of others, each of which has a metre peculiar to itself. They are mostly *impromptu*, and contain not merely the expression of thoughts nearest to the subject, but of graver thoughts on the dignity and the higher purpose of life.

Tradition says that *Kamban*, the great Tamil poet, travelled in *Thondainadu*, the Chingleput District, and he was particularly struck with the poetry of the everyday life of the people of that country. It is said

he was much pleased on one occasion with this couplet in a Vellala's well song — *முங்கிலிலேமேலே தூங்கு பனிநீரே*, and the fine thought imbedded therein. In another place in *Thondainadu*, he was much moved by a shepherd widow's lament for her dead husband containing some fine ideas, and especially the following little couplet in that song :—

சில்லென்று பூத்த நெரிஞ்சிக் காட்டில்
நில்லென்று சொல்லிவிட்டுப் போனீரோ !

It is this pleasant feature in the life of the Dravidians that moved the poet to sing thus :—

“ The strains of songs unwritten daily swell
“ The air; though rude, their music soothes the ear ;
“ The peasant, watering from the well his fields,
“ At early morn, sings of the dew that sleeps
“ Upon the tiny leaf, unconscious of
“ The narrow compass and the breeze that moves
“ Its leafy cradle, and he likens it
“ Unto the sea, that likewise hath no bounds,
“ The reaper, when the ears fall thick and fast,
“ Sings of his fields, and likens them to lands,
“ That old books say with milk and honey flowed;”
“ Such artless simple lays they daily sing.”

I here subjoin a translation of a widow's lament for her dead husband, and let the reader see how beautifully some of the thoughts therein are expressed :—

“ The world looks bright and fair, the fields
Are full of *nerinj* flowers that bloom
To cheer the eye and soothe the soul ;
And stay, O stay ! in such a world,”
You said, oblivious of the life,
Wherein my path is strewn with thorns ;
And, doomed to never-ceasing grief,
Each step I stoop to pluck life's ills.

Day follows night, light—darkness drear,
 Sunshine relieves the heavy showers
 From dark and overladen clouds,
 And spring's delights — the winter's gloom.
 But day and night, sunshine and rain,
 Winter and spring, one endless bliss
 They were, when life was full of joy,
 And sadness never clouded it.

The days made bright our little home,
 The nights made it a haven of rest,
 The rains gave life to our dear fields,
 Sunshine lent them a golden hue,
 Spring gathered all the ripened ears,
 And winter garnered them in this
 Our little hut, where all was light —
 And darkness never crept in there.

But now, it is all gloom and shade.
 My lord's frail frame the fire consumed
 But oh! he left a fire within,
 Which day and night is kept aglow;
 Spring's breezes fan the furnace there;
 The autumn showers seem to me
 But tears shed by a weeping sky,
 And winter's frost her silent sighs.

And in a crucible within,
 Upon the ever-living flame,
 The wakened memories of the past
 Crowd in the little compass, where
 The molten fluid never sleeps
 But hissing ever me torments,
 And bubbling oft bursts into tears,
 And simmering flows in song at times.

T. RAMAKRISHNA.

PERUNDĒVANĀR.

By Rao Sahib S. Krishnaswami Ayyangar, M. A.

This is a well known name in Tamil literature, but it is not without considerable obscurity in respect of the character for whom it stands. It provides a very good illustration of the danger that lies in the way of identifications from the mere sameness of the name. The fact that so early as the age of the Sangam the need for differentiation came to be felt and that, among a number of names, one name Perundēvan got singled out as the man who put in Tamil verse Bhāratam (Bhāratam-Pāḍiya-Perundēvanār) is certain indication that there were already a number that went by the name. This Perundēvanār's name occurs in the so called larger Sinnamanūr plates, and that has been fastened on to equate this Perundēvanār, the poet of the Bharatam with the author of the Bhāratavenbā. A whole system of chronology was based upon it, which on examination collapses like a house of cards. It would be worth while, therefore, examining how many Perundēvanars we happen to know in Tamil literature and who this Perundēvanār is, whose name figures in the Pandyan copper plates found at Sinna-manūr. Perundēvanār is a name which occurs prominently in Tamil literature in four connections. There is one Perundēvan who is described without any further attribute, and of him we have no more than two poems, poem 83 of *Narrai* and one poem in *Ahanānūru*. There is very little known of him besides the authorship of these two poems.

Another Perundēvanār is referred to as one who wrote the poetical Bharatam in Tamil, and a Bharatam-Pāḍiya-Perundēvanār is credited with the poems in invocation to the eight collections that go

under the name angam collections in orthodox Tamil parlance. According to the late Pandit Narayana-swami Aiyar of Kumbakonam, the few stanzas from this Bhāratam that are found quoted as illustrations in various works are all in the metre of his other stanzas found in the Sangam collection. Of his work Bhāratam, these few stanzas alone are all that we have access to at the present time. If ever we should come upon the whole work, it will certainly settle at least one very knotty problem in the chronology of Tamil literature. The poems in invocation in the various classics already referred to, have reference to Viṣṇu, Siva, Gaṇēśa, Subrahmanya, etc., so that this poet does not appear to have been particularly sectarian in his views.

The third celebrity of this name is the author of what is now generally known as the *Bharataveṇba*, which makes a direct reference to a patron. This is the Pallava King Nandivarman, victor at Tellāru to distinguish him from other Pallava kings of the same name. It is these two that have been equated without literary warrant to make the existing confusion of chronology worse confounded.

Another celebrity of the same name is a commentator and a disciple of Buddha-Mitra, the author of the *Vīra Soliyam*, a grammar of the eleventh century A. D. According to the colophon of this work, Buddha-Mitra was the governor of Ponparri under the Chola King Vīra Rājendra, A.D. 1063-1070, to which his own disciple Perundēvan wrote the commentary. There are other Perundēvans such as Kaḍuhu Perundēvan, Kavisagara Perundēvan, etc., but of them we know next to nothing to our great comfort in this connection. In regard to the last name, various lines of evidence, internal to the work and historical, leave no doubt as to his identity

and to the period in which he flourished. The third one seems also to allot himself to a particular time early in the 9th century A. D., possibly in the last years of the previous century, as Nandivarman of Tellāru was in all probability the grandson of Nandivarman Pallavamalla, Tellāru being a place some miles south of Tindivanam. The main question in this particular connection is whether this Perundēvan, the contemporary of Nandi of Tellāru and the author of the Bhāratavenbā is the Perundēvan, the poet of the Bharatam, who composed the various poems in invocation, which are included in the collections that have come down to us of the Sangam classics. In order to settle this question, it will not do to put the cart before the horse, as has been done too often with considerable show of authority. Here are two distinct entities which have to be equated, and one would expect some kind of lead before one takes the responsibility of proposing the identity. There are some considerations which have to be weighed before even the possibility of this identification is suggested. Who is this Perundēvan? and why is it that he makes the poems in invocation for these various collections? Poems in invocation are made usually at the time the collection is made, unless a commentary gets to be written and perhaps then the commentator makes it. In this case the occurrence of a stanza ascribed to him in the compilation known as the Tiruvaḷḷuva Mālai, which puts him according to orthodox Tamil opinion on the same footing as the authors of the Sangam classics, whose name also figures there. That gives us the ulterior limit of his age, as the age when the Kural received the Sangam *imprimatur* under one Ugra Peruvaḷudi according to tradition. The Aingurunūru collection was made by one Kūdalūr Kiḷār for his patron, the Chēra, who is distinguished as the 'Chēra of the elephant look' (Yanaikkat Chēy-Mandaram, Sēral Irumporai). If

is this poet that mourned the death of this Chēra in poem 229 of the Purnanūru collection. So then it is clear, this collection was made in the reign of the Chēra of the elephant look. We have shown elsewhere (*vide* "Beginnings of South Indian History". Ch. VI.) that the contemporary Pandya of this prince was the Pandyan, victor at Talaiyālangānam. So far then at least as the one collection Aingurunūru is concerned, it is clear that the collection was made at the time when the Chēra of the elephant look and the Pandyan, victor at Talaiyālangānam lived. Another important collection, which according to the colophon of the work (as yet unpublished) says that the collection was made for a Pandya king by name Ugra Peruvaludi by a Brahman Rudrasarman, son of Uppūri-kudī-Kilān, resident of Madura. There is a tradition connecting this Rudrasarman with the commentary on the Iraiyanār Ahaporul of Narkīrar. The story is briefly, a number of commentators set to work to comment upon this abbreviated grammar and someone was wanted, who could express an authoritative opinion as to which of the commentaries had the approval of authorised usage. In the absence of anybody else, this Rudrasarman, a dumb child of five was indicated by no less an authority than God Siva himself, the supposed author of the work. The story goes on to say that it was only two commentaries that stood this test. The commentary by Marudan Iḷanāgan received occasional approval while that by Narkīrar received unqualified approval throughout. Thus then tradition connects this Rudrasarman as a young contemporary of Narkīrar and *Iḷanāgan both of them, contemporaries of the Pandyan of Talaiyālangānam, whom they celebrated in a number of poems ascribed to them, and forming part of Purnanūru,

* Iḷanāgan has no poem on this Pandyan as such, but Aham 311, Puram 55 and Nārrinai 39 seem to indicate him clearly.

Ahanānūru and works of that connection. So this tradition takes us back to the collection of the Ahanānūru either to the reign of the Pāndyan at Talaiyālangānam himself or to a successor immediately following him, whom we shall have to call, according to this, Ugra Pandyan, in whose time the Ahanānūru collection was made.

According to the traditional account of the Sangam as embodied in the Iraiyanār Ahaporul and by the commentator of the Silappadikāram, those monarchs, who took active part in the third Sangam, were the line of rulers beginning with Mudattirumāran, who lived at the time of the floods to Ugrap-Peruvaḷuti (the great Pandya Ugra). We have on a former occasion (*vide* the Augustan Age of Tamil Literature in Ancient India) indicated that this Ugra Pāndyan must be the same as the Pāndyan, victor over the Aryan army, whose name figures in the Silappadikāram, for the reason that as both the Silappadikāram and Maṇimēkhalai quote from the Kural even with acknowledgment, the Ugra Pāndyan before whom the Kural received the Sangam *imprimatur* must be one at least slightly anterior to them. The other reasons I have given in some fulness in my Augustan Age of Tamil Literature. This seems to find some confirmation from the fact that Narkīrar's commentary on the Iraiyanār Ahaporul, as it is handed down to us, contains a number of quotations from the Kural. We shall probe this question further before we either give up this identification or postulate a second Ugra Pāndyan. That this Ugra Pāndyan, contemporary of Rudrasarman, in whose court the Ahanānūru collection was made, was slightly posterior to the Pandyan of Talaiyālangānam is the point that we are making out just now. It is this battle of Talaiyālangānam, the translation of the Mahābhāratam and the establishing of the an-gam that are brought into connection in the Sinnamanūr

plates. This connection has led to the inferences referred to at the very beginning of this essay. The late Mr. Venkayya in his report for 1907, says "a few of the facts mentioned in the Tamil portion of the Sinnamanūr plates are of very great importance to the student of Tamil literature, namely, the victory at Taliyālanganam, the translation of the Mahābhārata into Tamil and the establishment of the college of poets at Madura. Though mentioned along with events of a more or less mythical character, these three facts must be historical and have to be treated as such. According to Tamil literature the victory at Taliyālanganam was achieved by a Pandya king named Neḍunjeliyan against two kings and five tributary chiefs. This victory was considered such an important event of his reign that the attribute 'who gained the battle at Taliyālangānam', became attached to his name in later times. It is perhaps an accident that these three facts are mentioned together and at the end of the long list of achievements of Pandya kings. We have no reason to suppose that the events are mentioned in chronological order or that the three last took place in one and the same reign. There is a tradition that Perundēvanar, who composed the Tamil Bhārataveṇbā, was one of the poets of the last Madura College (Kadaichchangam in Tamil). If there is any truth in this tradition, the reference to the Tamil translation of the Mahābhārata made in the larger Sinnamanūr plates may be to his work. But Perundēvanar refers as his patron to a Pallava king, who defeated his enemies at Tellāru (Annual Report for 1898-99, paragraph 16). If this Pallava king is identical with the Nandippottaraiyar 'who defeated his enemies at Tellāru' and whose inscriptions have been found in the Tamil country, Perundēvanar must belong to the second half of the 8th century. And if it is to his transla-

tion of the Mahābhārata contained in the Bhārataveṇbā that the Sinnamanūr plates refer, there is no apparent reason why the achievement is assigned to Pandya kings who had passed away before the first historical person mentioned in the genealogy. It is just possible that the events took place during the reign of some king or kings, whose names the composer of the inscription deliberately wished to avoid mentioning. In support of this conjecture, we have no evidence at all at present and it must, therefore, be supposed, at least provisionally, that the Tamil translation of the Mahābhārata here referred to is earlier than Perundevanar's version. The foundation of the Tamil Sangam at Madura is the last of the three achievements and refers probably to what is known in Tamil literature as the third Sangam (kadai-chchangam). If the date assigned in the sequel for Arikēsarin Māravarman is correct, the last Madura College must have come into existence prior to the middle of the 8th century A. D. "

Neither in this report nor in the one for the following year he submitted to the Government did Mr. Venkayya pursue the matter further to its legitimate conclusion. As to when exactly and where we are entitled to look for the Pandya who did these glorious things, we have examined the whole question in some detail in the 'Beginnings of South Indian History' in chapter VI, sections 2 and 3, and have found that for the Pandya who instituted the Sangam, we have to go back very early, as indeed the inscriptional reference does actually give us a hint in this direction. The expression used there is that these events took place in the remote past, which indeed would actually warrant more than the inference that the Sangam must have taken place before the 8th century. The angam as such finds reference in Nambi

Andar Nambi's *Tiruttondar Tiruvandadi* in connection with *Kulacchirai*. *Tirumangai Ālvār* has a couple of references where he speaks of his own poem as composed in the Tamil of the Sangam. The more modern stanzas in the *Iraiyanār Ahaporul* do contain in stanza 167 a reference to the Sangam, not as such but in other words. So that the inference is that it was much anterior to the writer of these stanzas. We get for that modern author, who edited the *Iraiyanār Ahaporul* and published it in its present form, an age of ten generations on this side of the *Talaiyālangānattu Pāndyan*, but earlier than those referred to in the *Sinnamanūr* plates, as we have shown good reason for thinking so. Then we shall have to go a little more than 300 years from the earliest *Pandya*, that figures in these copper plates, for the age of the *Talaiyālangānattu Pāndyan*. Therefore the reference that joins in one statement the victory at *Talaiyālangānam*, the translation of the *Mahābhāratam* and the establishment of the *angam* must be taken as having relation to a particular *Pāndyan*, and that it seems to us undoubtedly to be a reference to the *Pandyan* of *Talaiyalanganam*, the contemporary and friend of *Narkirar*. This would agree very well with what we have already said of the collection of some of the Sangam works, particularly the *Ahanānūru* and *Aingurunūru*, for which *Perundēvanār* made the poems in invocation. Therefore, the *Perundēvanār* of the *Bhāratam* has to be referred to an age, which may be slightly later, but which may appropriately be called the age of the *Pandyan*, victor at *Talaiyālangānam*. This *Perundēvanār* and the author of the *Bhārataveṇbā* were separated from each other by an interval of time, which may roughly be put down at about 4 centuries, and, therefore, the two cannot be identified with each other and must be regarded as two distinct entities in Tamil literature.

The Tamils

Eighteen Hundred Years Ago.

CHAPTER I.

INTRODUCTION.

EIGHTEEN hundred years ago, the most powerful and civilised empire in the known world was that of Rome. Under Trajan, the last of the great Roman conquerors, it had risen to the zenith of its power, and embraced a great portion of Europe, and all those parts of Asia and Africa which lay around the Mediterranean Sea. In the east, the vast Empire of China had attained its greatest expansion under the kings of the illustrious Han dynasty and extended from the shores of the Pacific Ocean to the Caspian Sea, and from the Altai mountains to the Himalayan range. Between these two Empires lay two kingdoms—Parthia and Gandhara. Pacorus, king of Parthia ruled over Parthia Proper, Media, Persia, Susiana and Babylonia. Kanishka, the leader of the Sakas, who had emigrated from the central table-land of Asia and overthrown the Bactrian Empire, was king of Gandhara, and his dominion stretched from Bactria to the Central Himalayas, and from the river Oxus to the river Jumna. East of Gandhara and south of the Himalayan range was the ancient empire of Magadha, then ruled by the Maha-karnas, who belonged to the

great tribe of the Andhras. The small state of Malava, founded by a tribe akin to the Andhras, on the northern side of the Vindhya hills, had thrown off the yoke of the Magadhas: and Parthian adventurers held sway in the regions near the mouths of the Indus and in Guzarat. In the Deccan, the basins of the Mahanadi, Godavari and Kistna still formed part of the Magadha empire, the southern boundary of which approached Tamilakam, or the land of the Tamils, in the southern-most portion of the peninsula. Buddhism was paramount, and non-Aryan races were in power, almost everywhere throughout India. To the Aryan races it was a period of humiliation, and to Brahminism one of painful struggle for existence. When, in later years, Brahminism was again favoured by royalty, it appears to have exerted all its energy to erase every trace of the rival faith and foreign dominion. Accordingly we find that the Sanskrit literature of the first century of the Christian era is now a perfect blank. Curiously enough, a considerable portion of the Tamil literature of that very period has come down to us, almost intact, and reveals to us the condition of not only the Tamils, but also of other races who inhabited the rest of India in that remote age.

The vast field of ancient Tamil literature is like an unknown land into which no traveller hath yet set foot. Many of the ancient classical works in Tamil have but recently seen the light. Hitherto they were preserved in manuscript on palmyra leaves, and jealously hidden by those Pandits into whose hands they had fallen. The archaic language in which they were composed, and the alien religions they favoured, alike prevented their becoming popular with Tamil students. In fact some of them were forbidden in Tamil schools, and Saiva or Vaishnava pandits deemed it an unpardonable sin to teach them to their pupils. Most of these

manuscripts lay neglected in the libraries of Saiva or Jain monasteries : and there they would have crumbled to dust but for the enterprise of a few scholars who have with considerable labour and research, rescued most of them from oblivion and published them in print.¹ Several valuable works however still remain in manuscript, accessible only to a few individuals.

It is the general opinion of Western scholars that there was no Tamil literature before the ninth century A. D.² But the fact appears to be that all that was original and excellent in the literature of the Tamils was written before the ninth century, and what followed was, for the most part, but a base imitation or translation of Sanskrit works. From a careful study of ancient Tamil poems, I am led to think that some of the earliest works were undoubtedly composed more than two thousand years ago, and that the Tamil people acquired wealth and civilisation at this early period by their commercial intercourse with foreign nations such as the Arabs, Greeks, Romans and Javanese. With the advance of their material prosperity, there was a sudden stimulus to their literary activity. The Augustan period of Tamil literature was, I should say, in the first century of the Christian era ; and the last College of poets was then held in Madura in the Court of the Tamil king Ugra (the Terrible) Pandya. The works of not less than fifty authors of this period have come down to us. These

1. Foremost among these scholars I should mention Rai Bahadur C. W. Tharmotharam Pillai, B.A., B.L., who has published the whole of *Tholkapiyam* with the commentaries of *Chenavaraiyar* and *Nachchinarkiniyar* and the *Kalithoka*, by *Nallanthuvanar* : and Mr. *Saminathier*, Tamil Pandit, *Kumbakonum College*, who has published the *Paththuppattu*, *Chilappathikaram*, and *Purananuru*. I should not omit to mention also Mr. *Shanmugam Pillai*, Madras, who has very pluckily brought forward an edition of the *Manimekalai*, although there is no commentary accompanying the text.

2. Dr. *Burnell* in his *South Indian Paleography* and Dr. *Caldwell* in his *Introduction to the Comparative Grammar of Dravidian Languages*, have expressed this opinion.

poets were of various castes and various religious persuasions, and belonged to different parts of the Tamil country. Some were Nigranthas, some Buddhists, and some, of the Brahminic faiths. There were kings, priests, merchants, doctors, farmers, and artizans among their number. Amidst the gloom and uncertainty in which the ancient history of the country is shrouded, the works of so many authors of one age throw a flood of welcome light.

The information afforded by these poems, regarding the religion and social customs of the Tamil people, would alone guide us to fix the probable date of this literature in the earliest centuries of the Christian era. For, we find from them that there were Buddhists in the Tamil country, but they had set up no images of Buddha and had no priests; there were Nigranthas who called the Buddhists heretics, but who had not commenced the worship of their Saints or Tirthankaras; there were temples dedicated to Siva, Vishnu and Subramanya, but there were also other shrines in which the worship of Indra and Baladeva was continued; there were Brahmins who wore the sacred thread and called themselves the "twice-born", but neither kings nor merchants sought this distinction; there were Tamils living in walled towns and cities, but in some parts of the country they still led the life of nomads and had no settled habitation.

An additional proof of the antiquity of the poems above mentioned may be adduced from the fact that the chief towns and seaports and the foreign merchandise of the Tamil country, as described in these poems, correspond exactly with those given in the works of Pliny and Ptolemy and in the *Periplus Maris Erythræi*. Pliny died in 79 A. D.; and had completed his *Natural History* two years previously. The unknown author of the *Periplus* was a native of Egypt, and wrote his book after the time of Augustus Cæsar, and before the kingdom of

the Nabathœans was overthrown by the Romans. A more definite indication of his date is furnished by his mentioning Zoskales as the king reigning in his time over the Auxumitæ. This Zoskales is identified with Za-Hakale who must have been king of Abyssinia from 77 to 89 A.D. We may conclude therefore that the *Periplus* was written a little after the death of Pliny, between the years 80-89 A. D.¹ Klaudios Ptolemaios, or as he is commonly called Ptolemy, flourished in Alexandria about the middle of the second century A. D., in the reign of Antoninus Pius, and died in A. D. 163.² These authors furnish much interesting information regarding the Tamil people and their foreign commerce. Ptolemy especially gives a long list of the names of the maritime and inland towns. Most of the sea-ports mentioned by him can be readily identified from allusions to them in Tamil poems; but it is not equally easy to trace the position of many of the towns removed from the coast, because Ptolemy had utterly misconceived the form of the Indian peninsula. In his map of India he represents the sea-coast, from near the modern city of Bombay to a point beyond Masulipatam, as a zigzag line running from west to east, and thus effaced the whole of the peninsula. Into this distorted map he tried to fit in the mountains, rivers and cities described to him, both by those who travelled frequently from Egypt to India and by those who visited Egypt from India. The names of the tribes and their chief cities as given by him are, however, wonderfully accurate, and give us some idea of the earnestness and diligence with which he must have collected his information.

That Ugra Pandya and the last College or Sangha of poets, belonged to a very early period may be infer-

1. McCrindle's translation of the *Periplus Maris Erythraei*, page 5.

McCrindle's translation of Ptolemy's *Geography of India and Southern Asia*, page 1. Dr. Bhandarkar's *Early History of the Dekkan*, page 20.

red from numerous allusions in later Tamil works, of which I shall mention only one here. In the commentary to Iraiyanar Akapporul,¹ the author, Nilakandan of Muchiri, gives a brief account of the history of Tamil literature and alludes therein to the last Sangha of poets at Madura, presided over by Ugra Pandya. Every one of the stanzas with which the author illustrates his commentary contains the praises of the Pandyan king Nedumaran *alias* Arikesari, victor of the battle of Nelveli, and the king is described therein as alive at the time and ruling the Pandya, Chera and Chola kingdoms, having defeated and driven off the invaders who had come from the north. From the Udayendram grant of Nandivarman Pallavamalla² I find that the famous battle of Nelveli was fought between the Pandyan king and Udayachandra of Kollapuram (Kolhapar) who was the general of the Pallava king, Pallavamalla Nandivarman. This Pallava King was contemporary with the Western Chalukya king Vikramaditya II, who reigned from A. D. 733 to 747 according to inscriptions in the Chalukya country.³ Nilakandan the commentator, who praises Neduncheliyan the victor of Nelveli, should have flourished, therefore, in the earlier half of the eighth century. It appears from his commentary that the works of the Sangha poets were current during his time in the form of collections or anthologies, such as Akam, Narrinai, Kurunthokai and Pathirruppathu. He quotes also from the Chilappathikaram. The Akam is a collection

1. See Thamothbaram Pillai's edition of Iraiyanar Akapporul. The commentator (Nilakandan) states that his interpretation of the rules of the Akapporul is that handed down through several generations from Nakkirar, one of the poets of the last Sangha of Madura. He gives a list of the names of teachers through whom the commentary was transmitted, but it does not appear to be a complete list.

2. Salem District Manual, Vol. II., p. 356.

3. See Indian Antiquary, Vol. VIII., p. 23 and Dr. Hultzsch's South Indian Inscriptions, Vol. I., p. 145.

of 401 different pieces composed on various occasions by more than 200 poets. The Kurunthokai is a similar collection from the works of 205 authors. The Narrinai contains 401 verses composed by not less than 200 poets. The Pathirruppathu consists of ten poems by ten different persons. I counted the names of more than 514 different poets in these collections taken together. The number of these authors is so large that we may safely assume that the oldest of them might have lived six or seven centuries before the age of Nilakandan. This would allow an average of about 100 authors per century, which is by no means a small number. The Akam contains many verses which allude to Karikala Chola and the Chera kings, Athan and Chenkudduvan.¹ Ten stanzas of the Pathirruppathu composed by Paranar, one of the poets of the last Sangha, are in praise of Chenkudduva Chera.² It is beyond doubt, therefore, that Chenkudduva Chera lived long before the close of the eighth century.

More definite information regarding the date of the last Sangha is furnished by the allusions to historic personages which occur in the poems composed during the reigns of the Chola king Karikala, his son-in-law the Chera king Athan and the latter's son Chenkudduva Chera³ *aliās* Imaya Varman. The last mentioned Chera King had a younger brother Ilanko-Adikal, who became a monk of the Nigrantha sect. He was the author of a long poem, the Chilappathikaram,⁴ in which he relates that at a certain festival held by his brother Imaya

1. Akam-Stanzas 55, 124, 396. This work is not published in print as yet.

2. Pathirruppathu, Stanzas 51 to 60.

3. Chilappathikaram XXI—⁵11 to 15 and XXIX—1 to 3.

4. This poem with the commentary of Nallar Adiyarkku was published by Mr. Saminathier in the year 1892. The author's name is not given, but he is generally known by the title Ilanko-Adikal which signifies "a Royal monk." In line 1 of the Pathikam or Preface to the poem, it is stated that he lived as a monk in the Kuna-Vayil-Koddam (the East Gate Temple).

Varman at the Chera capital, Gajabahu, the king of Lanka attended with an unnamed King of Malava.¹ This allusion to a king of Ceylon enables us to fix the date of Imaya Varman. In the long lists of the kings of Ceylon preserved in Singhalese chronicles, the name Gajabahu occurs only twice. Gajabahu I lived in the early part of the second century A. D. and Gajabahu II in the twelfth century.² If the latter was the king referred to in the Chilappathikaram, Karikal Chola, the grandfather of Gajabahu's contemporary, Imaya Varman, should have lived in the eleventh or twelfth century A. D. But in many Tamil poems³ and inscriptions on copper-plates⁴ recording the grants of Chola kings who lived in the tenth and eleventh centuries, Karikal Chola I⁵ is described as one of the earliest and most remote ancestors of the Chola kings then reigning. It is evident, therefore, that the Gajabahu referred to in Chilappathikaram could not be Gajabahu II, but must have been Gajabahu I, who was king of Ceylon from about A. D. 113 to A. D. 125.

The Chilappathikaram also mentions the fact that Chenkudduva Chera paid a friendly visit to the King of Magadha on the banks of the Ganges. It gives the name of the Magadha king as *Nurruvar Kannar* or the "Hundred Karnas" and this expression was long a puzzle to me, until it struck me that it was a translation of the Sanskrit title "Satakarnin." Several kings of the Karna or Andhra dynasty bore the epithet Satakarnin,

1. Chilappathikaram, page 31 and XXX—160.

2. Mahawanso, Dipawanso, Rajavali and Rajaratnakari.

3. Kalingattu-parani Vikrama. Cholan-Ula Kulottunga-Cholan-Ula and Raja Raja Cholan-Ula.

4. The copper-plates relating to the Chudamani Vihara at Negapatam, now preserved in the town of Leyden in Holland. See Archaeological Reports of Southern India, by Dr. Burges, Vol. IV., p. 204. The plates recording the grant of Udalyendra Mangalam, during the reign of Vira Narayana Chola. See Salem District Manual, p. 369.

5. There were other Karikal Cholas after him.

